

STUDIJ DUHOVNIH NAUKA

Karakter svih naših nastojanja će biti taj, da mi pojedine i najinteresantnije teme na tom području u kratko prodiskutiramo, te smo već i time sa uspjehom ispunili našu zadaću.

I. POGLAVLJE

NAUČNO-FILOZOFSKI POGLED

I. POVIJEST NAUČNE RELIGIOZNE FILOZOFIJE

1. Što sve obuhvaća taj pojam?

Naučna Religija je najstarija filozofija na svijetu. Ona je bila najrasprostranjenija religija starih i prethistorijskih vremena. Ona obuhvaća sva moguća naučavanja, svih mogućih nama poznatih religioznih sistema u odnosu na postanak, suštinu bića, razvitak i cilj čovječanstva. O njoj postoje mnogi tajni spisi koji se nalaze u bibliotekama tajnih društava. Oni svi svjedoče o njezinoj rasprostranjenosti, točnoj kronologiji njezinog povijesnog razvitka i o njezinim velikim profetima i učiteljima, kod svih naroda i na svim kontinentima.

Predvedijski Budizam kojega mi susrećemo već mnogo ranije nego li se rodio Buda, u stvari je religija, koja u svom najdubljem smislu sadrži i obuhvaća tu cijelu "FILOZOFSKU NAUKU". U to vrijeme susrećemo dupli izvor te religiozne filozofije i to kod predveditskog Budizma kao i kod predveditskog Brahmanizma. Iz tih izvora su kasnije nastale, nama dosada sve poznate religije. To što još i danas crkveni krugovi drsko tvrde, da su to poganske religije i vjere nama stvarno nikakve osnove ni značaja, jer i sam Judaizam pa i kasnije Kršćanstvo, koje je iz njega poteklo, vuku svoje korijene i svoj način naučavanja od tih predaka. Sve te religiozne nauke su u biti svog vjerovanja i podučavanja iste, samo što su kod različitih naroda i na različitim kontinentima, različito obojane; sve su one fragmenti jednoga Svijetla Istine. Nikada nije postojalo više nego li jedna "UNIVERZALNA RELEGIJA"; i nikad neće neke druge ni bit, jer u stvari, opstat može samo jedna jedina na Bogu osnovana ISTINA. Te sve u tajnosti čuvane nauke starih Magičara, predvedijskih Budista, egipatskih Hiropanata, kaldejskih Kabalista i židovskih Nazaretanaca, su sve potpuno identične.

Mi susrećemo isto tako tu naučnu filozofsku religiju i kod Druida, kod perzijskih magičara i kod orfejskih Grčkih svećenika. U legendama o Asgardu i Asenu nalazimo ista mjesta i personifikacije kao i u knjizi "TAJNA NAUKA". Ti svi i u vezi toga i ostali dokazi su bili nađeni u starim svećeničkim domovima i naseobinama, jer su oni bili ti koji su imali zadatak te spise pospremit i sačuvati u tajnosti. Oni su isto tako na osnovu toga znanja bili u posjedu magičnih riječi, te su kroz njih posjedovali i moć zapovijedanja prirodnim silama, što opet daje naslućivati da su bili na osnovu tog znanja povezani sa nadčovječnim bićima.

Filozofsko znanje starog svijeta je bio jedan sistem znanja i nauke koji se izučavao u potpunoj tajnosti i to samo unutar svećeničkog klera.

Tako i po tome je ta "Naučno-Religiozna filozofija" bila nasljedstvo za sve kasnije nacije svijeta. Ona je spoj od nauke, religije i filozofije. "TAJNA NAUKA" se zove radi toga, jer želi da bude shvaćena sa tajnim - sakrivenim snagama našeg srca, zbog toga što je ona jedna visoko razvijena nauka i jedna isto tako visoko razvijena umjetnost; a to znači, ne zbog toga što se nije željelo da ju se rasprostranjuje.

Ovdje znači to tajno ili esoterski; u nama samima - u dubini naše duše - u samoj ideji doživjeti. Suprotno od toga je; izvan nas, našim osjetilima, mozgu shvatljivo - realno doživjeti. Okultistička ili sakrivena "Tajna nauka" proizlazi iz ISTINE ili Božje samospoznaje.

Po isteku mnogih stoljeća u kojima se ta nauka držala u tajnosti, dobila se konačno dozvola od onih koji su ju toliko brižno čuvali, da se neki fragmenti te fundamentalne ISTINE dadu u javnost. Pri tome se mislilo da je došlo vrijeme gdje bi javnost bila sposobna, da shvati cijelu dubinu tog naučavanja.

Esoterska filozofija dokazuje potrebu jednog apsolutnog principa Božjeg u prirodi, ali ona se suprotstavlja tome, da prihvati bilo kakva Božanstva ili neke monoteističke religije. Božanstva, koja si je čovjek sam stvorio, po svojoj slici, kao vređajuću karikaturu jednog Vječito-nepoznatog Boga. Jedan Okultist znade da ta sva živa bića koja u sebi nose život, nisu stvorena, te nose i život iz jednog živog bića. On poznaje i druga živa bića, koja na ljestvici razvitka stoje iznad čovjeka i koja on poznaje pod različitim imenima kao što su: Diyan-Koans, kao Planetarne-Duhove koji su za sve nacije svijeta postali Božanstva. Pravi naučnik "Tajne nauke" znade sve i o "Gospodarima Svijetla"; o jednom suncu, koje je domovina svega, jer ono u sebi obuhvaća sva ostala sunca i sunčeve sisteme, koji su svi zajedno nosioci tog jedinog nama poznatog Boga, kao i daljnje milijarde ostalih njemu poznatih Božanstava koja u tim sistemima žive svoj život.

"Tajna-nauka" nam isto tako otkriva jedan neprestani razvitak svega što egzistira, od različitih drugih svjetova, kao i o razvitku samoga atoma, tako da se u svemu tome ne da ni točno ustanovit, gdje je tu početak a gdje kraj. Konačan cilj Okultne filozofije je taj, da nam prikaže što je čovjek bio, što je i što će još bit. Ona isto tako govori o samosvjesnim silama i bićima, koja su se oko nas nastanila i koja mi nećemo nikad otkrit sa našim mikroskopima i teleskopima. U njoj nema mjesta ni za jedno drugo vjerovanje, nego samo za jednu neograničenu, neuzdrmanu vjeru o svemoći, te u čovječjem tijelu prebivajuće INDIVIDUALNOSTI. Ta svemoćna sila dolazi i ima svoj početak i korijen, kao i svoj život u samoj UNIVERZALNOJ DUŠI, te se po tome i nalazi u rodbinskoj vezi sa UNIVERZALNIM DUHOM: BOGOM. Zbog toga smo i mi

sposobni Boga shvatit i spoznat samo pomoću tog čovječjeg duha, koji kao što smo rekli stoji sa samim Bogom u rodbinskoj vezi. On nam dokazuje egzistenciju Boga, kao što nam jedna kapljica vode dokazuje, da negdje mora da postoji i izvor iz kojega i ona potječe.

"Tajna-nauka" nam izlaže i sam tok povijesnih događaja, i što je najvažnije, mnogo točnije i pouzdanije nego li nam to pruža naša dosadašnja spoznaja historije.

2. Tko su nosioci te Religiozne filozofije?

Zbog toga što mi tu veliku ISTINU susrećemo kod svih naroda i narodnosti, ne znači, da se ta ISTINA do njih prenijela, kroz usmeno ili pismeno propovijedanje, nego da im je bila saopćena kroz otkrivanje različitih Profeta, koji su svojevremeno živjeli među tim narodima; koji su ISTINU gledali i spoznali. Religiozna filozofija je u stvari sakupljeno znanje svih proteklih stoljeća, skup mnogih spisa, koji se rasprostiru na mnoga profetska pokoljenja. Sva ta Božja otkrivanja nisu postala po nekom izvan nas samih, postojećem Bogu, nego su nastala kroz otkrivanje same ISTINE i to u samoj samosvijesti tih osvjetljenih ljudi.

(1.Kor.II 10: "Nama je to Bog otkrio po svome Duhu, jer Duh proniče sve stvari, pa i samu dubinu Božanstva.")

Po tome možemo reći da religiozna filozofija dolazi od samoga Boga, jer je kao što smo vidjeli postala od samoga spoznanstva Božjeg po profetima. Pošto je čovjek sa vremenom postao sve čvršći i materijalniji, po konstrukciji svoga tijela, počela su se ta sva otkrivanja sa vremenom zaboravljati i to svojstvo tj. njih doživjeti, se počelo gubit. Potpuno poznavanje tog naučavanja je bilo kasnije poznato samo malom broju Adepta, te je tako to naučavanje od njih bilo prenošeno na slijedeće generacije.

Jednim Adeptom nazivamo onog čovjeka u kojem je odumrijela samolaž-varka i koji se onda zbog toga može smatrati kao jednim u Duhu novorođenim čovjekom i u kojemu je Božanstvo postalo vidljivo u svijetlu samosvijesti.

Ne radi se ovdje, kod tih okultnih sila koje su u posjedu jednoga majstora, o nekim neprirodnim silama, nego se radi o tome, da on savršeno vlada sa nekim silama, koje mi još ne poznajemo. Oni su došli mnogo dalje u spoznaji tih nama još nepoznatih prirodnih sila i mnogo su dalje nego li ta naša školska nauka; oni su od svojih predaka naslijedili jedno veliko znanje, koje se ne odnosi samo na fiziku, nego i veliko znanje koje se odnosi i na svojstvo i sposobnost čovječje duše i njegova Duha. Oni imaju sposobnost da vide (vidovnjaci) sve događaje, bez razlike koliko je mjesto događaja od njih samih udaljeno, ne samo na našoj zemlji, nego i događaje koji su se, koji se, i koji će se tek dogoditi na nekoj planeti. Oni posjeduju isto tako sposobnost da se MATERIJALIZIRAJU; to znači, oni su sposobni svoje tijelo na kraće ili duže vrijeme napustiti i na nekom drugom udaljenijem mjestu stvoriti jedno drugo tijelo (materijalizirati se), koje će im pomoći pri ispunjenju različitih zadataka i nakon toga ga opet rastaviti (dematerijalizirati) i potom opet to mjesto napustiti. Za vrijeme tih zbivanja ostaje njihovo pravo tijelo kod kuće ili na nekom drugom mjestu; u krevetu ili u Yoga-položaju, kao paralizirano u sjedećem ili ležećem položaju.

Takvi ljudi, nosioci tih snaga, moći i dobrote su u različitim stoljećima i kod različitih naroda bili nosioci različitih imena kao što su: Starija braća, Magičari, Kraljevi sa istoka itd. Adepti su isto tako i nosioci ISTINE i znanja kroz stoljeća. Oni su bili već prisutni kod samog početka, kod same koljevke, kod samog rođenja svih kasnijih naroda i nacionalnosti. Oni su bili prisutni, vidjeli su i to nam sve ostavili zabilježeno u spisima, kako su ti narodi doživjeli svoj uspon, a potom i pad, jer se više nisu bili sposobni suprotstaviti cikličkim zakonima uspona i pada. Ti svi zapisi postoje i nalaze se pospremljeni na sigurnim mjestima, dok ostalo čovječanstvo misli da je to sve nestalo u velikim katastrofama i kataklizmama prijašnjih tisućljeća.

Prebivališta Adepta 3., 4. i 5. rase su bila u građevinama sličnim po svome izgledu nama dobro poznatih piramida, i to u njihovim podnožjima. Njih smo moglo naći u "sva četiri ugla svijeta"; a ne samo u Egiptu kao što mi to mislimo.

U ono vrijeme kada je kontinent Atlantis potonuo u velikoj katastrofi, oni su se nastanili u nama pod današnjim imenom poznatoj pustinji Gobi, gdje još i dan danas žive, sigurni od pogleda svih ostalih i zaštićeni od svakog nepoželjnog kontakta. Sjedište njihove hijerarhije je u Sambalahu (Šambali) u sredini pustinje Gobi u pokrajini Irkutsk, tamo gdje se sijeku brdovita područja Altai od Kaulen brda i Himalaja. Tamo su "Nebeska brda"; a ona su pak dobro zaštićena od duša same prirode, koji potječu iz nje i njihovo područje djelovanja je u njoj samoj. To su živa i potpuno samosvjesna bića, ali za naše oči nevidljiva. U davna vremena to je mjesto bilo jedan otok u moru. Ono je isto

tako poznato i po svojoj prirodnoj ljepoti. Tamo je bilo i sjedište najveće civilizacije; prve podrase naše 5 glavne rase.

Duhovni poglavar svih Adepta u svijetu je Maha Chohan. Pod njegovim pokroviteljstvom se daju te sve nauke o buđenju čovječje svijesti u samome čovjeku onima koji su izabrani da vode brigu o razvitku pojedinih naroda i narodnosti, te oni to znanje posjeduju u svakodnevni život. U figuri Maha Chohana, otjelovljenja Duha Božjeg, sakupljena je sva i cijela filozofija jednog filozofa; sav, cijeli i potpuni ideal jednog umjetnika; strpljenje i požrtvornost jednog istraživača; požrtvornost i privrženost jednog usamljenika, te sav sjaj jednog svećenika. Maha Chohan se susreće sa Adeptima jednom godišnje i to 11. Februara u mjestu Tzigadze, tamo gdje i ti Majstori stanuju. Oni ga osim toga nazivaju i imenom "VELIKA ŽRTVA", zbog toga što se on svojevremeno žrtvovao i za čovječanstvo. On posjeduje i jedno Duhovno-eterno tijelo, koje si je sam stvorio po snazi svoje visoke svijesti i volje, te je na osnovu toga i sposoban da prodre i prožime čvrste materijalne stvari i predmete, te da se pojavljuje u formi jednog živog bića, po svom izboru.

II. INDIJSKA RELIGIOZNA FILOZOFIJA

1. Tajanstvene stara Indija

Kada ovdje govorimo o Indiji, onda mi ne mislimo pri tome na ovu današnju Indiju, po svom današnjem smještaju i po svojim današnjim granicama, nego na onu Indiju, kakva je bila u staro prethistorijsko doba. U to vrijeme se još Indija dijelila u gornju, donju i istočnu Indiju; a također Tibet, Mongolija i Tatarija se javljaju u starim spisima kao područja koja su pripadala pod Indiju. Po pričanju jednog majstora, doznaje se da je Indija u tadašnje vrijeme bila povezana sa Amerikom i to na sjeveru sa Aljaskom a na jugu sa mnogobrojnim otocima, pa čak i sa južnom Amerikom. Južno od Azije se još u to vrijeme susreće i kontinent Atlantis, koji se prostirao sve do Tasmanije. U ono vrijeme su sa Evropske strane kontinentu Atlantisu i Lumeriji pripadali Švedska i Norveška a sa Azijske strane Sibirija i Kamčatka. Tadašnji stanovnici Azije su bili Arijci. Riječ Arijac znači: "čistokrvan, hrabar ratnik". Arijci su bili pioniri pete rase; a pred njima je postojala četvrta rasa; to je bila Atlantidska rasa a ona se razvila iz treće rase koja se razvila u staroj Lumeriji.

Svaka od tih rasa ima 7 podrasa, a svaka od tih podrasa im isto tako svoje daljnje odjeljke i tzv. familije. Na sjeveru današnje Evrope se rodila Arijska rasa. Sjeverni pol je u stvari jedan otok koji je pokriven ledom a okultisti kažu za njega da je to jedini dio na zemlji koji je još uvijek na površini, za to cijelo vrijeme jedne Manvantare (Dan Stvaranja). U Bibliji se spominju 7 dana u kojima je Bog stvorio svijet; tih sedam dana su u stvari sedam perioda - Manvantara i to sve unutar jedne runde. O tome egzistiraju i spisi ali oni nisu potpuno kompletni i čuvaju se, tj. ne pokazuju se Evropejcima.

U posjedu Indijaca su i originalni spisi o velikom potopu, koji nam je već poznat iz naše biblije. To se dogodilo pred 850.000 godina i tada je nestao otočni kontinent Ruta. Na isti način je pred 270.000 godina nestao i slijedeći veliki otok Daitya. Sam Atlantis je nestao pred više od milion godina. O tome svemu nalazimo u spisima od Helene Petrowne Blavatzky opširnije podatke, gdje između ostalog i doznajemo da je tada egzistirala jedna rasa "Crnih Magičara", koji su se toliko osilili da je bilo odlučeno da se cijeli kontinent i ta rasa sa njime unište, te da se samo izdvoji izvjestan broj pripadnika Arijske rase, i tako spasi. Takove kataklizmičke promjene su predviđene u tim slučajevima gdje se jedna od postojećih rasa razvija u pravcu apsolutne pokvarenosti. To znači da ni jedna od rasa nema pravo da zloupotrijebi naučna ili tehnička dostignuća. U spisima Babilonskih svećenika se navodi, da je sam grad Babilon

osnovan od kiklopa koji su se slučajno uspjeli spasiti iz prethodnog potopa, te i o tome da su bili veliki astrolozi i podučeni isto tako i u drugim tajnim naukama, koje su naslijedili od svojih očeva "Sinova Božjih". Oni su bili ti koji su podigli, onu nama dobro poznatu Babilonsku tvrđavu i te događaje zabilježili u spisima, prije i poslije potopa. Babilonska tvrđava je bila naprosto zvjezdarnica tih Adepta, i od njih izgrađena. Svi oni koji su se uspjeli spasiti iz potopa, naselili su se u brdovitim područjima srednje Azije. U to vrijeme prelazi i zadnja Atlantidska podrasa u jednu od Arijskih podrasa. Arijska rasa se počela postepeno naseljavati i na kopnima koja su se polagano počela podizati iz mora poslije potopa, tako da ih mi kasnije nalazimo i na otocima Evrope. Ta prva Arijska podrasa je bila tada stara oko 200.000 god. To su današnji Indijci, čija se starost cijeni na oko milion godina.

Indijci su bili i ti, koji su bili prisiljeni da sa Atlantidijcima vode neprestane borbe, već od svog prvog nastupa na svjetskoj pozornici zbivanja, pa sve do uništenja u kasnijem potopu. Mi nalazimo opise i izvještaje te velike borbe u Vedima pod imenom Mahabarata. Borbu je vodio bog sunca Rama, koji je bio i prvi kralj Sunčeve Dinastije, uz pomoć Adepta tzv. Sinova Božjih, protiv Ravane, simbolične personifikacije tih moralno propalih Atlantidaca. Taj događaj je i alegoriziran u jednom mističnom napjevu, pod imenom Ramayana. Jednim mitom nazivamo usmeno prepričavanje, koje se po običaju prenosi sa jedne generacije na drugu. U mnogim mitovima su se našli i zapisani stvarni događaji, koji su se i stvarno dogodili. Ramayana je i najveća epska pjesma svijeta. Ona je poslužila mnogo mlađem Grčkom pjesniku Homeru kao inspiracija i izvor u njegovim spjevovima. Mnogi su uvjereni da su Homerova pjesma o Ilijadi i zapisi o Trojanskom ratu uzeti iz Ramayane.

Praoca Arijske rase su zvali Manu ili Vaivasvata. Do sada su se pojavile samo 5 Arijskih podrasa: Indijci, Arijo-Semiti, Iranci, Kelti i Teutoni (Germani). U 5 podrasu se ubrajaju: Slaveni, Skandinavci, Nizozemci, Nijemci i Englezi. Praoci (Manu) su bili ti, koji su donosili i zakone. Ti počeci, ti prvi zakoni potječu iz veoma davnih vremena, te su se sa njim služile i sve ostale rase.

Tek u Rimskom carstvu su zakoni dobili svoju pravu vrijednost i potpunu upotrebu, te tako u Kodeksu Justianu nalazimo osnovu današnjeg zakonodavstva.

Stari tamnopusi Indijci nisu imali svoje vlastite kraljeve, nego su njima upravljale božanske Dinastije, koje su samo upotrebljavale čovječje tijelo i po vanjskom izgledu su bili slični ljudima, ali to su u stvari bila bića iz viših sfera. U starim zapisima ih nazivaju "Kraljevi Svijetla".

"Sinovi Božji" su bili ti koji su postavili tzv. kamene temeljce starim civilizacijama, koje nas još i danas dovode u čuda sa svojim velikim i dubokim

poznavanjem tehnike, nauke i same osnove života. Tim Božanskim Dinastijama slijede kasnije ljudske. U Indijskim legendama susrećemo dvije jako poznate i to: jedne od sunčeve rase i jedne od mjeseeve rase. Ovdje nalazimo i objašnjenje zašto su svi kasniji kraljevi, koji su se birali među ljudima, bili uzdignuti i slavljani kao bogovi. Mi susrećemo još i danas u Indiji jedno pleme, koje vuče svoje korijene, od te prve sunčeve dinastije te se i nazivaju Rajputa Syrja-Vansa (Djeca sunca). Starješinu te sunčeve rase su zvali "Veliko sunce". To pleme Djece sunca je živjelo na sjeveru Indije i to mnogo prije nego li Brahmani. Oni nisu na početku bili organizirani kao jedna grupacija ili pleme, nego su bili Adeptski kraljevi i njihovi direktni potomci. Danas ih ima u Indiji oko 10 miliona i mnoge Indijske vladajuće kaste pripadaju tim krugovima.

Mjeseeva rasa ima svoj početak oko godine 2.200 prije Isusovog rođenja, a njoj pripadaju Brahmani.

U starim izvještajima i legendama susrećemo različite navode da su prije ljudi bili jako veliki, gorostasi, kiklopi i sl. U današnje vrijeme i neke iskopine potvrđuju te izvještaje. Kao što znamo do sada je na zemlji bilo 5 rasa. Ljudi prve rase su bili visoki 10 metara i imali su jedno etersko tijelo. Ljudi druge rase su imali isto tako jedno etersko tijelo i bili su visoki 8 metara. Trećoj rasi su pripadali Lumurci i to je bila prva rasa koja je imala jedno čvrsto tijelo a ljudi te rase su bili visoki 6 metara. Ljudi četvrte - Atlantidske rase su bili visoki 4 metra, a mi potomci pete Arijske rase ćemo doseći visinu od 2 metra.

Ako bacimo pogled ukratko unazad, pa promatramo naše pretke vidjet ćemo, da su oni bili mnogo manji i zdepastiji, nego što su njihova djeca, kao što su i naši roditelji niži nego mi, a naša djeca su, ili će tek biti, viša od nas. To znači da je svaka dolazeća generacija viša po stasu nego ona prethodna. Objašnjenje tog problema nalazimo u činjenici, da je zemlja u prijašnja davna vremena imala više mjeseevih satelita nego što to ima danas. Naša istraživanja i podaci koje mi imamo nisu baš vrhunska te je i pogrešno mišljenje onih koji tvrde da se naš mjesec ili druge planete, kreću po svojim određenim putanjama. Na pr. mjesec ima svoju putanju ali ona se od godine u godinu ipak sve više približuje našoj zemlji i jednom u dalekoj budućnosti će joj se toliko približiti da će se iz tog razloga sa njom sudariti, tj. morat će se na nju srušiti zbog same privlačnosti zemljine sile teže. Na rast u prirodi i na razvitak stanica u životinjskom i čovječjem tijelu ima mjesec odlučujući utjecaj. To znači, čim će se on više približavati zemlji, tim će njegov utjecaj biti veći i sve što se nalazi na našoj planeti, će po obujmu biti veće. Kao što smo rekli prva rasa je bila pet puta veća nego što smo mi danas i to iz tog razloga, što je zemlja u ono vrijeme imala 5 mjeseevih satelita koji su oko nje kružili, a i biljni svijet je u ono vrijeme bio

zbog toga i mnogo veći-viši kao i životinje; na pr. velika i ogromna drveća i trave, te dinosaurusi i drugi predstavnici tog roda. Ostaci čovječjeg skeleta tih veličina neće možda nikada ni biti pronađeni, i to iz tog razloga što je do pred 100.000 god. vladao običaj da se mrtvi spaljivahu. Ali to ne znači da par takovih primjeraka ne postoji, ali tek od kasnijih rasa, a nipošto od onih dviju prvih, jer su one bile kao što smo rekli, eterskog sastava, te od njih zbog toga nema nikakvih materijalnih ostataka. Naime nije u to sve teško ni vjerovati, jer tko bi drugi mogao da gradi one lijepe i prekrasne crkvene građevine, kojih u Indiji ima toliko, nego li ti gorostasi.

One nam najbolje svjedoče o tim istinama, jer te kolosalne visine i veličine, te tu umjetnost u gradnji, kiparstvu i slikarstvu nisu u tadašnja vremena posjedovali obični ljudi. Stari Hindusi su pretežno gradili te crkvene građevine u samoj dubini zemlje; tom prigodom su uvijek izabrali jednu stijenu piramidalnog oblika ili neki brežuljak koji bi bio pokriven nekom kupolom. O tom nam najbolje svjedoče prastari hramovi: Karli i Elefanta. Ulazak u te hramove nije nikada bio građen tako, da se u njih ulazilo sa površine same zemlje, nego je bio uvijek građen mnogo poviše. Na pr. Bagh-špilje su bile isto tako isklesane po tome principu u samoj stijeni. Po izvještajima Brahmana starost Elefante se cijeni na oko 374.000 godina. Te činjenice će za arheologe ostati vječita tajna, jer teško je danas iz tih ruševina stvoriti neke točnije predodžbe, pošto su oni od srednjovjekovnih osvajača, a kasnije, arapsko-muslimanskih i u novije vrijeme od evropskih misionara i osvajača toliko oštećene ako ne, kao i neke od njih, potpuno razrušene. Jainci tvrde da su oni vlasnici tih hramova i posjeduju spise koji i svjedoče o njihovoj velikoj starosti. Ti spisi i knjige se nalaze sakriveni, pred našim današnjim naučnicima i našom vrhunskom "KULTUROM", jer se oni još uvijek boje da bi te knjige završile u vatri, kao i mnogi drugi spisi u rukama tih fanatičnih osvajača i popova koji su u srednjem vijeku sa rušenjem, spaljivanjem i silom oružja propovijedali kršćanstvo i "LJUBAV PREMA SVOME BLIŽNJEMU". Mjesta gdje su ti dokumenti pohranjeni su u: Rajistanu, Jusselmeru, Patumu itd.

2. Kultura stare Indije

Danas se već općenito priznaje Indiji da je ona bila još u prahistorijska vremena zemlja iz koje potječe naša kasnija izobrazba i nauka, te da je ona bila nosioc te znanosti i spoznaje. Jacolliot, jedan poznati istraživač-naučnik, koji je studirao Indijsku kulturu, i kao Francuski konzul živio u Benaresu, koji je mnogo pouzdaniji nego li mnogi naši "istraživači, orijentalisti i prevodioci", koji nikada nisu bili u Indiji, piše: "Indiju studirati, znači prodrijeti do same

koljevke čovječanstva. Život više generacija ne bi bio dovoljan da se to sve pročita što nam je od stare Indije ostalo u starim spisima, od njezinih historijskih, etičkih, poetičkih i naučnih dijela". Ovdje nam i Jacollit prikazuje Indiju kao onu, koja je bila na početku svih kasnijih nauka i umjetnosti u starome vijeku. U ono vrijeme kad se stara Indija nalazila na vrhuncu svoje civilizacije, nalazila se naša Evropa još u kamenom dobu. Današnja Indija je još samo sjena onoga što je bila u dobroj mjeri prije Isusovog rođenja. Indijci su bili prvi koji su dijelili razvitak života na našem planetu u periode. To dijeljenje razvitka života po periodama susrećemo kasnije kod Babilonaca, Grka i Rimljana. Te velike periode su poznate pod imenima: Zlatno, Srebrno, Brončano i Željezno doba.

Zlatno doba	=	1,728.000	god.
Srebrno doba	=	1,296.000	god.
Brončano doba	=	864.000	god.
Željezno doba	=	432.000	god.

Ta četiri doba su u Indijskoj literaturi poznata pod imenom Yuga. Ta četiri velika vremenska razdoblja ili Yuga stvaraju jedno, još veće vremensko razdoblje ili tzv.:

		1	Maha Yuga	=	4,320.000	god.
		71	Maha Yuga	=	308,448.000	god.
71	Maha Yuga	=	1	Manvantara	=	"Dan stvaranja"
1000	Maha Yuga	=	14	Manvantara	=	4;320.000.000 god.
14	Manvantara	=	1	Kalpa	=	"dan svijeta" =
						"Božji dan".

1 "Božja noć, noć Brahme, je od istog trajanja.

Ta velika civilizacija je nikla u hramovima. Svećenici su bili ti koji su narod podučavali u medicinskom umijeću, a i sami su bili sposobni da na tom području i čuda stvaraju, na pr. operacija očne mrežnice im je bila svakodnevnost. Fiziologija i Psihologija su za njih bile kao otvorene knjige. Srednjovjekovni Arapski doktori su bili jako poznati po svome umijeću, ali oni su otvoreno govorili o tome da su tu umjetnost naučili kod Hindu doktora. Na njihovim oltarima je gorjela vječita vatra, koju su oni iskristalizirali iz atmosfere (to je bio čisti elektricitet), osim toga je poznato da su Hindu doktori bili sposobni, da različite Talismane, koje su davali za zaštitu protiv raznih bolesti svojim pacijentima, prepariraju i pune sa tom astralnom vatrom - elektricitetom, koji je pak na pacijente djelovao po principu pražnjenja ili punjenja, ozdravljujuće

(kao kod jedne baterije), na način kojim će se i naša medicina u budućnosti služiti, tj. malim magnetičima, koji će se stavljati na oboljela područja. Tako kao što ti fini fluidi prelaze sa osobe na osobu, moguće ih je isto tako pod utjecajem jake volje, koncentrirati na nepokretne predmete (Talisman), te će oni djelovati na osobu koja taj predmet nosi, pozitivno ili negativno.

Astralno svijetlo je eter. Od sedmodijelne podjele prvobitnog etera tj. kozmičke supstance - Akaše, to astralno svijetlo je na njezinoj sedmoj stepenici. To je jedna vrsta čvršće materije u Akaši. Najbolje je da si tu Akašu zamislimo kao slobodan eter, a astralno svijetlo kao vezani eter. Svako tijelo, od jedne planete pa do jednog atoma, svaki grad, svako mjesto, svaka država, svako živo biće imadu svoje specifično Odsko zračenje, kojeg su senzitivni ljudi u stanju lako i registrirati. Bez tog astralnog svijetla mi ne bi bili u stanju da naše misli prenosimo sa nas na druge osobe; to znači da nam ono služi kao duhovna veza sa drugima.

Indija je i mjesto rođenja aritmetike, matematike i geometrije. Te nauke su prvi uveli iz Indije Arapi, a od njih su kasnije dospjele u Evropu. Decimalni sistem je u Indiji egzistirao još mnogo stoljeća prije naše ere. Brahmani su bili ti koji su prvi izračunali površinu kvadrata iznad hipotenuze i koji su došli do tzv.. broja "Pi". Indijski fizičari su isto tako izračunali brzinu svjetlosti, kao i moć parne snage. Najmanje 2.000 god. prije naše ere su oni bili upoznati i s pravilnim odnosom planeta u našem sunčevom sistemu. Oni su postavili i prvi kalendar i otkrili zodijak. Oni su bili i prvi moreplovci, a ne kao što se u povijesti tvrdi da su to bili Feničani. Prvi Arijci su poznavali i onu opasnu mašinu - oružje, imenom Astra, sa kojom se mogla uništiti jedna cijela armija vojske. Oni su isto tako od Atlantidaca naučili sve o avionima te o tome kako se oni grade i upotrebljavaju, osim toga bila im je poznata i Alkemija, Geologija, Minerologija, Astronomija itd. Znači, oni su poznavali sve te nauke i to mnogo dublje nego li ih mi danas poznajemo. Sve je to zapisano u njihovim dobro sakrivenim tajnim spisima.

Svećenici su imali zadatak da u narodu unapređuju zemljoradnju, moral, umjetnost i nauku. Pod njihovom kontrolom su bile podignute i sve tadašnje građevine. U arhitekturi su Indijci savladali sve moguće arhitektonske oblike i pitanje je da li će ih uopće netko na tom području i nadmašiti. U njihovim hramovima nalazimo već tada zastupljene sve te arhitektonske stilove, koji su se kod nas pojavili tek u srednjem vijeku.

Od svih tih umjetnosti koje su rođene u Indiji, najviše mjesto pripada muzici. Njihova muzika je našla svoje rođenje u bogatoj tamošnjoj prirodi i njezinim

ljepotama; u šuštanju šuma, žuboru rijeka i potoka; u grmljavini itd. Taj ton prirode je srednji "ef" u Indijskoj muzici, a i osnovni ton melodije. Oko njega se onda grupiraju svi ostali tonovi. Indijci posjeduju stotine Sanskrit spisa o muzici a poneki su stari i po 8.000 god. Isto tako je u Indiji bila rođena i nauka o sfernoj muzici, a ne u Grčkoj ili Italiji. Ona je samo tamo bila prenijeta od Pitagore, koji je svoje studije pohađao u Indiji a kasnije i u Egiptu. (Povijesne knjige nas uče da se početak umjetnosti i kulturnog stvaranja treba tražiti kod starih Grka, jer to sve počinje u vrijeme pojave Grčkih filozofa. Samo te knjige nam ne kažu da su ti Grčki filozofi, prije nego li su uopće i postali filozofi, svoj zanat izučili u Indiji i Egiptu i to u tamošnjim hramovima, da su bili u stvari predodređeni za poziv svećenika ali da su na kraju iz tih redova istupili, i da su to svoje znanje stekli samo pod tim okolnostima. Nama je već to poznato, da u ondašnja vremena nitko drugi nije bio u posjedu tih nauka nego samo svećenici.

Indijci su isto tako otkrili i tonsku skalu sa svojim punim i polovičnim tonovima. Jedna od četiri Veda se sastoji samo od muzičkih himni, koje su se pjevale u hramovima. Svaka nota te Mantrae ima svoju snagu i svoj smisao. Svećenik je bio sposoban da pomoću tih tonova vlada i snagama prirode, te da ih na taj način stavi u svoju službu. Na taj način, pomoću muzike, oni su bili sposobni stvoriti različite fenomene, što su neuki ljudi shvaćali, kao da su ti svećenici neka nadzemaljska bića. Sve Indijske pripovijetke pripisuju muzici magične snage.

Indijci su stvorili i najljepši jezik svijeta, "Sanskrit", koji je kasnije postao osnovica drugim jezicima. Oni su imali spjevove u svim mogućim umjetničkim formama. Od njih su bile uzete i prepisane stare bajke i balade. Nešto slično kao u njihovim dramama, ne nalazimo ni kod starih Grka a ni kod Šekspira.

1791 god. je u Njemačkoj bio objavljen prijevod, jednog Indijskog pjesnika koji je živio u 5-tom stoljeću naše ere a čije je djelo u Evropi izazvalo veliko oduševljenje kod Herdera, Schillera, Goethea i drugih, pod imenom "Sakuntala"; poznato po prikazu alegorične ženine ljubavi, tako da je Goethe bio tim djelom toliko dirnut da mu je posvetio ovaj Hexametar:

"Želiš li ukras mladosti,
plodove poodmaklih godina
želiš li, ono što nadražuje i zadivljuje,
želiš li, ono što te zasićuje i hrani,
želiš li nebo, zemlju pod jednim imenom shvatiti,
spomenut ću ti samo "Sakuntala".
I s time sam ti, već sve rekao."

3. Indija, koljevka Religije

Povijesna historija se susreće po prvi puta, sa Religioznom filozofijom u pred-Vedskoj Indijskoj religiji. Najrazvijeniji ljudi u odnosu na duhovne sposobnosti, pripadaju prvoj Arijskoj podrasi (Indijci). Indo-Arijski čovjek je po svojim, duhovnim i metafizičkim sposobnostima, najrazvijenije živo biće na našoj planeti. Jainatski, pred-Vedski Budizam je bio i izvor Brahmanizma i isto tako je i identičan sa tajnom filozofijom Bude. Janaizam, Brahmanizam i Budizam su po svojoj kronologiji, kao i po predaji potpuno identični. Najstarija Janajska filozofska sveta djela, pokazuju iste filozofske karakteristike kao i Budistička filozofija samo što se po vanjskoj primjeni od nje pomalo razlikuju. Kao u Hinduizmu, tako i u Budizmu, postoje dvije vrste ili načina te religiozne filozofije i njezinog propovijedanja.

Jedna je javna, za vanjsku upotrebu, za narod; a druga je tajna, za unutrašnju upotrebu, samo za svećenički kler. Svećenici nisu nikada bili istog vjerovanja, kao ta praznovjerna masa. Religiozni sistem Indo-Evropskih rasa je karakteriziran, čistom i visokom duhovnošću. Oni su se služili Sanskritskim jezikom. Do sada nije ni jedan narod na ovoj zemlji, prodro tako duboko u shvaćanje samoga Boga i njegovog potomka: čovjeka, kao što su to postigli sanskritski metafizičari. Metafizika se bavi proučavanjem samih duhovnih uzroka koji se nalaze iza vanjskih, vidljivih i opipljivih stvari; a fizika sa njihovim vanjskim oblicima, svojstvima i djelovanjima. Metafizika je u stvari srce jedne stvarne filozofije. Izvan metafizike nije u mogućnosti da opstane ni jedna malo bolja filozofska hipoteza. To je isto tako kao kada bi mi htjeli da objasnimo naše duševne pobude i naše duhovne ideje, sa detaljnim anatomskim opisom mozga ili grudnog koša, nekog mrtvaca.

Veliki majstori-mislioci u starome vijeku, su dokučili i objasnili, tajnu života i smrti. U starome vijeku je riječ "Svećenik", značila; filozof. U ono vrijeme je filozofija bila jedna prava nauka a ne kao što je u današnje vrijeme, samo igra riječi. Filozofske ideje istražuju tako dugo i tako daleko dok ne dođu do posljednjeg uzroka. Najcjenjenija vjerska spoznaja te Religiozne filozofije su: jedinstvo Božje, spašenje po našim djelima, zasluga i poravnanje naših grijeha (Karma); vječiti život Duha čovječjeg (ponovorođenje).

a. Jedinstvo Božje

Okultna filozofija uzima kozmos kao jednu cjelinu. Ta cjelina obuhvaća u sebi sve što egzistira; od zvijezda pa do zadnjeg atoma, od najvišeg po rangu Dhyan Chohana pa do najmanjeg živog bića; svi oni su u njemu, žive u njemu i egzistiraju po njemu. To jedinstvo je i fundamentalni zakon Okultizma. Jedinstvo Božje a i on sam je bilo za njih presveto a da bi se njegovo ime uopće glasno izgovorilo; a ako su oni to i činili onda samo iza hramskih zidina. Pa još i danas izgovaraju Brahmani to sveto slovo **OM** samo u svojim mislima. Indijci nisu nikada ništa drugo toliko poštovali, kao ono jedino srce koje uvijek i svagdje udara.

Hindu filozofi su uvijek željeli, Njemu, od kojeg su i oni sami jedna iskra, postati uvijek sličniji. U 12-toj knjizi Manu stoji: čovjek, koji spozna tu uzvišenu Dušu u samome sebi, kao i u svim drugim živim bićima i koji je prema svima, da li to bio čovjek ili neka životinja, u istoj mjeri pravedan, gleda prema jednoj predivnoj budućnosti, da na kraju i sam bude uzet u Božja prsa.

To sjedinjenje čovjeka sa Bogom, ako se dogodilo još za vrijeme njegovog života, zvalo se Samandhi, a ako se dogodilo poslije njegove smrti, zvalo se Nirvana.

b. Karma

Karmin zakon je zakon odmazde (samokažnjavanja). Po svojoj biti riječ "Karma" znači: posljedica po jednom uzroku. Kad jedan čovjek misli i radi, on stvara određene uzroke, koji opet stvaraju određene posljedice. Dobra djela će mu donijeti dobre posljedice, a loša djela, loše posljedice. Onaj tko nije vidovnjak ili onaj koji ne poznaje tu tajnu, ne može o tome ništa ni znati i zbog toga ne poznaje zakon Karne. Ali budite sigurni, vaš današnji položaj u ovome društvu je uvjetovan vašim mislima i djelima, koje ste Vi sami prouzrokovali u prijašnjem životu. Čovjek je taj koji stvara uzroke, a zakon Karne ga samo kasnije donosi pred posljedice njegovog djelovanja. Nema ni jednog počinjenog djela, koje ne bi imalo po njemu svojih posljedica, te stoga nema ni slučaja. Mi ne žanjemo ništa drugo, nego sam ono što smo u prijašnjem, ili prijašnjim životima posijali. Ezoterska filozofija ne poznaje, kod nikoga, neke posebne privilegije ili sposobnosti, nego samo one koje si je jedan Ego (Individua) prisvojio sam sa svojim željama i nastojanjima, prisvojio u mnogim Inkarnacijama (ponovorođenjima). Nikada neće jedan Okultist ili Teozof govoriti o

nepravednim i nepoznatim sudbinama, nego će on to sve identificirati sa Karmom i podučavat će druge, da ona nepoštene kažnjava, a poštene nagrađuje i to sve do 4 koljena (4 ponovnog rođenja), i to sve tako dugo dok se ne uspostavi potpuna harmonija. Onaj tko poznaje taj zakon Karne neće nikada propustiti da djeluje po zakonu dobrote, ljubavi i opraštanja. U onom slučaju gdje jedan čovjek uzima pravo da odlučuje o pravdi i sudbini drugih, može se lako dogoditi da on tom prilikom i bezobrazno pretjera. Tko se sam osvećuje ili ne oprašta greške drugih, taj se sam kažnjava, jer on na taj način privlači kaznu, koja ga slijedi zbog njegove tvrdoće i neopraštanja - nedobrote. U onom slučaju gdje je nama uspjelo nekoga spasiti, ili mu na bilo koji način pomoći, iz njegovih teškoća, to je samo radi toga što se njegova Karma već toliko izživjela u prijašnjim životima, da nam je eto to i omogućeno. To znači mi smo samo alat - sredstvo u Božjoj ruci. Karma i Fatalizam nisu jedno te isto. Mi smo sposobni sami sebi iskovati našu budućnost, i to sa malo odlučnosti i volje. Sa usavršavanjem našeg znanja i našeg karaktera mi krećemo unaprijed i razvijamo se. Još pred mnogo hiljada godina nam je Manu dao slijedeće zakone:

"Onom tko ti čini zlo, čini dobro. Odricanje-ustupanje. Držanje mjere. Pravda. Duševna čistoća. Savladavanje osjetila. Poznavanje svetih knjiga. Uzdržavanje pred bijesom. Ljubav prema istini. Poznavanje uzvišene Duše."

Naša je dužnost vježbanje tih 10 zakona. Samo na taj način ćemo ući u Nirvanu.

Duševne i fizičke sposobnosti, talenti, kao i sva velika dostignuća na različitim područjima na kojima se netko bavi ili interesira, su rezultati rada i zalaganja iz prijašnjeg života. Jedno dijete koje je već sa 6 godina veliki muzički genij, u stvari je ponovorođenja jednog velikog muzičkog umjetnika.

Sve moralne, duševne i duhovne sposobnosti, svakog pojedinca, koje je on za vrijeme svoga života probudio u sebi, ostat će mu i poslije njegove smrti u tzv. nebu. Nakon naše smrti, to znači kraja naše egzistencije u ovom našem tijelu koje je sačinjeno iz tvrde materije (atomske građe), prelazimo u jedno drugo puno finije duhovno tijelo (biotronske građe) i nastavljamo naš daljnji život (u duhovnim sferama - nebu) sa svim tim svojstvima i sposobnostima, koje smo stekli za našeg života na zemlji. Tamo razvija svaki od nas dalje svoje planove i stvara nove ideje za budućnost. Iz tih sfera potječe sav kasniji napredak, svi planovi, sve reforme: na materijalnom, duševnom kao i duhovnom području, kojim se naše čovječanstvo toliko ponosi. U tim sferama se ispunjaju i želja za jednim božanskim životom. U tim sferama živi više biće jednog čovjeka (njegov Duh), jedan život koji se sa ničim ne da usporediti. Čim si više zasluga prisvoji jedan čovjek kroz svoja dobrotvorna dijela, tim duže traje i njegov duhovni boravak u tom nebu. Devahan (nebo) je jedno stanje duhovnog zadovoljstva -

blaženstva. Taj viši svijet nije viši zbog toga, što se nalazi na nekom višem mjestu, nego radi toga što je mnogo savršeniji nego li naš svijet. U Bhagavad-Giti, jednom od svetih Indijskih spisa stoji; Ako se jedan čovjek potrudio već u ovome životu, postati gospodar samoga sebe i to mu nije u potpunosti uspjelo, njegov trud ipak nije bio uzaludan; on će ući sa jednim osjećajem, potpuno ispunjenih obaveza u Svarga (nebo), ali će prije toga morati proći kroz čistilište (jednu Astralnu sferu), gdje će morati odbaciti sve svoje nemoralne požude. Tu će morati ostati toliko dugo dok ga sve te nemoralne ideje ne napuste i dok ne postane potpuno čist. Jedan materijalist u kojem nema ni trunke duhovnosti, mora se po tim zakonima odmah ponovo roditi, tako da on ne dolazi u to tzv. nebo.

c. Ponovorođenje

Karma-zakon je usko povezan sa ponovnim rođenjem. Kod tog ponovnog rođenja se ne radi o ponovorođenju jedne osobe, već o tome da ta duhovna iskra, koja je osnovica svakog živog bića, nakon jednog određenog vremena, koje je morala provesti u različitim nebeskim regionima, gradi prema svojim sposobnostima i znanju, jedno novo tijelo u majčinoj utrobi i na taj način se priprema za jednu novu egzistenciju na ovome svijetu. To je tako kao što je Buda rekao : "kao kada bi se na svijetlu (svijeći) pripalilo jedno drugo svijetlo (svijeću)"; to je isto svijetlo - ista duhovna iskra - samo u jednom drugom tijelu. Individualni karakter kojeg posjeduje jedan čovjek, je u stvari to sjeme, iz kojeg kasnije nastaje jedna druga individualnost, koja se na taj način ponovno oživljava po svojstvu svoga Duha, i na taj način je opet spremna da sakuplja svoje utiske u novom životu i tako razvija svoju samosvijest, koja će joj trebati u njegovoj, tek dolazećoj budućnosti, u samoj Vječnosti. To znači da ne stoji smrt na kraju života, nego nakon toga prelaze čovječja duša i duh u druga nama nevidljiva područja egzistencije, te to sve što je on do sada sakupio na znanjima i iskustvima, je jedan jako dobro uloženi kapital, sa kojim se on opet vraća nazad na zemlju.

Osnovna misao Indijske religije je: nadanje u jedan potpuno duhovni život nakon smrti, te život u potpunom Božjem blagoslovlju. To što se u Kršćanstvu naziva NEBO, naziva se kod Hindu "Mokaša" a kod Budista "Nirvana" - mjesto vječitog života.

4. Magija u Indijskoj religiji

Zadnji dio te svećeničke nauke je sačinjavala magija. To je bila ona magija koja je na kraju i sama sačinjavala najveći dio tog svećeničkog znanja, i ona je stoga bila kruna prirodne filozofije. Magiju je sačinjavalo: istraživanje prirode, djelovanje snaga i kvaliteta svega ovog zemaljskog, stvari i njihovi dijelovi, biljke, životinje i minerali. Nikada nije ona prelazila te ljudske granice i iskustva, već je ona uvijek samo upotrebljavala te spoznaje i ta iskustva, koja se nalaze u tim svim zakonima prirode i to već od same vječnosti. Njezina umjetnost i kruna bilo je upotrebljavanje tih duševnih zakona, tih duševnih snaga. Magija je toliko stara koliko i samo čovječanstvo i bila je sastavni dio svake religije. U stara vremena je ona bila jedan sastavni dio nauke i religije. Magične formule se nisu nikada zapisivale, nego su bile prenošene samo usmenom predajom. Magija je činila i jedan dio svećeničke službe.

Zastupnici indijske magije su bili i Yogiji. Njima je uspjelo te snage u njima samima istražiti i dovesti ih pod svoju kontrolu, zahvaljujući njihovom čistom i pobožnom životu. U ondašnja vremena su oni bili zbog toga mnogo cjenjeniji nego li poznati Kaldejski magičari. Oni su živjeli podalje od nastanjenih mjesta u šumama.

Na čast im je služio i napor kojeg su ulagali u podučavanje omladine. Oni još i danas posjeduju te tajanstvene snage i ljudi ih gledaju i poštuju kao neke polubogove. U Indijskim samostanima su sačuvana mnoga djela koja nam pričaju o njihovom znanju i magičnoj moći. Jedan Yogi djeluje na naš svijet i njegove zakone pomoću svoje čvrste volje i tajnovitom Božjom snagom misli, koja mu i omogućuje da stvara ta čuda. U Jakletovim spisima nalazimo i opis sljedećeg fenomena: On je dao jednome Yogiju posudu punu zemlje u koju je prethodno stavio jedno sjeme. Pod ispruženim rukama tog Yogija počelo je to sjeme da klija, da raste i da se probija kroz zemlju na svijetlo dana. Ono je tako raslo, grančicu po grančicu do jedne određene visine. Pod normalnim uvjetima bi tom sjemenu trebalo za jedan takav proces razvitka po par tjedana. A ovdje u ovom slučaju je tom Yogiju bilo potrebno samo dva sata.

5. Nauka o razvitku

U istočnoj filozofiji ne važi ona ideja o stvaranju, već o razvijanju svijeta. Ti istočni filozofi su po toj svojoj nauci (metafizici), i o postepenom razvitku svega života postali i najpoznatiji filozofi. Ta nauka je imala jedan veoma jak utjecaj na stare Religije kao i na kasniji gnosticizam, novoplatonizam, a i na kasnije filozofe. Ona nas upoznaje sa tajnama Božanstava, kozmosa, kao i samog čovjeka.

a. Tajna Božanstva

Između svih velikih svjetskih Religija postoji jedna velika sličnost na njihovom samom početku, i to po jednom pitanju. Po pitanju nepoznatog Božanstva. Sve one počinju sa tim pitanjem. To nepoznato Božanstvo je osnova iz kojega proizlazi Bog i sve ono ostalo. Božanstvo je duhovna osnova svega što jeste, dok je Bog taj koji je. U onome momentu u kojem Božanstvo izlazi iz samoga sebe, iz svoje duhovne biti, prestaje da bude Božanstvo te postaje Bogom, koji na principima svojih ideja i sa snagom volje, tj. riječju stvara jedan vanjski materijalni svijet. Nakon određenog vremena manifestacije tog vanjskog svijeta, on povlači iz njega svoju stvaralačku snagu i taj svijet, ta materija počinje da se razvodnjava i prelazi opet u svoje duhovno stanje - a time i u samu prvobitnu bit - u bit samoga Božanstva. Time je nestalo i Boga, jer sada nema više ni živih bića koja bi ga mogla poštivati kao stvaraoča.

To vremensko razdoblje u kojem Božanstvo miruje u samome sebi, naziva se NOĆ. Ono vremensko razdoblje u kojem Božanstvo izlazi iz samoga sebe i počinje da stvara, dakle postaje Bogom, naziva se DAN. Te misli se mogu naći i u Bibliji - u knjizi Postanka, gdje isto tako svijetlo proizlazi iz mraka.

Božanstvo ili to ŠTO JESTE je dakle apsolutan (od svega slobodna, neovisna, jedna jedina, ona u svojoj ideji mirujuća) realnost, koja je tu još prije svih STVARANJA. Ono je dakle vječiti uzrok, korijen bez svog vlastitog korijena, korijen svega onoga što jeste, što je bilo i što će biti.

Indijci ga nazivaju Sanskritskom riječju TAT (to je imenica srednjeg roda, oznaka za neodređenost). Oni ga promatraju unutar dva aspekta: kao jedan apsolutan, apstraktan PROSTOR i kao jedno apsolutno, apstraktno POKRETANJE; simbolički ga i označuju sa "VELIKIM DAHOM". Po jednoj usporedbi je izdisanje Božanstva jednako stvaranju svijeta a po njegovom udisanju se taj svijet počinje opet gubiti - nestaje ga. Tok tog procesa je uvijek bio isti i to već od same vječnosti.

PROSTOR i POKRETANJE možemo da promatramo i kao SVIJEST (DUH) i kao početak MATERIJE (SUBSTANCA). DUH je nosioc kao i korijen cijele individualne samosvijesti, a SUBSTANCA je ona osnovica na kojoj se grade svi materijalni oblici koje mi susrećemo u svim mogućim vrstama. Ali SUBSTANCA nije onakva materija kao što je mi poznajemo, nego je ona samo taj nevidljivi korijen, njezina bit, iz kojeg poslije i proizlazi ta materija. Mi je zato i nazivamo "BOŽJOM NEVIDLJIVOM ODJEČOM". SUPSTANCA ne može da nestane, dok je MATERIJJA prolazna i podčinjena promjenama. Iz tog razloga se treba tu riječ "SUBSTANCA", upotrijebiti samo onda, kada govorimo o stvarima koje su za naša osjetila nevidljiva, tj. "O BITI SAME STVARI", dok mi sa riječju "MATERIJA" označavamo sve one stvari koje možemo da vidimo i obuhvatimo sa našim osjetilima.

U Indijskom jeziku se za riječi PROSTOR i POKRETANJE upotrebljavaju riječi "PARABRAHM" i "MULAPRAKRITI" (utroba majke). U svojoj biti te dvije riječi znače jedno te isto. U esoterskoj simbolici je MULAPRAKRITI taj pokrivač, koji pokriva i zagrće samoga PARABRAHM; ona nam prikazuje i to Božanstvo kao jednu cjelinu, kad OCA - MAJKU, sa svojih sedam ljusaka. U religioznim spisima drugih naroda umjesto riječi PROSTOR, susrećemo riječi istog značenja i to : "OCEAN", "PRADAVNA DUBINA" i "KAOS".

MULAPRAKRITI znači "PROSTOR ISPUNJEN SA VODOM" ili "AKAŠA". AKAŠA je nevidljivo DUHOVNO SVIJETLO (Božja Duša). U liku tog svijetla prožima BOG sve stvari i sva živa bića. Zbog toga i AKAŠU nazivaju "ŽIVOM VATROM". Dakle Prostor je jedno cjelovito i nepoznato živo biće. Jedna cjelina u toj cijeloj njezinoj bezgraničnosti. To je za čovječji mozak jedna nedokučiva tajna i zagonetka.

b. Tajna Logosa

Okultistička nauka nas uči da mi ne bi smijeli da zamislimo to Božanstvo kao jednoga upravo sada djelujućeg Boga. To bi bilo jedno ponižavanje tog ideala.

Ono vrjemensko razdoblje u kojem se cijeli kozmos nalazi u stanju potpunog mirovanja, naziva se NOĆ. Ta tzv. NOĆ - TAMA je u stvari u svojoj biti ništa drugo nego li apsolutno SVIJETLO, čisti DUH. Ta TAMA je i sam korijen kasnijeg SVIJETLA - DANA. Kade ne bi bilo na samome početku te TAME, onda se nikada ne bi moglo stvoriti ni to SVIJETLO. Ta misao je zastupljena i u našoj Bibliji, gdje već na samome početku stoji: "Na početku stvori Bog nebo i zelju. A zemlja bijaše bez obličja i pusta, i bijaše TAMA nad bezdanom: i DUH BOŽJI lebdiješe nad VODOM. I Bog reče: Neka bude SVIJETLO".

LOGOS (RIJEĆ) je jedno univerzalno JA. Za vrijeme trajanja KOZMIČKE NOĆI on stanuje u centru DUHDVNE ENERGIJE u samom krilu PARABRAHME i djeluje za vrijeme jednog KOZMIČKOG DANA kao jedan snažan i samosvjestan centar. Taj stvaralački centar je ujedno i najveća misterija našega svijeta, te je i cilj našeg života, religije i filozofije upoznavanje s njim. Nije LOGOS jedini centar stvaralačke energije nego ih u krilu PARABRAHME ima na tisuće. U Indijskoj "Tajnoj nauci", u knjizi DZYAN, prikazuje se sam način djelovanja te STVARALACKE ENERGIJE unutar našeg MLJEČNOG PUTA (naše galaksije).

Kao potpuni gospodar tih svih tajni nije LOGOS u stanju da djeluje iz samoga sebe pa prema na van, nego on šalje u svijet želje svoga srca, svoju BOŽJU DUHOVNU SNAGU.

Kao što i čovjek djeluje na van kao jedna cjelina i to iz DUHA, DUŠE i TIJELA, isto tako djeluje i LOGOS kao jedna cjelina ali ipak u tri aspekta: VIŠNU, BRAHMA i ŠIVA (OTAC, SIN i DUH SVETI).

LOGOS je u svom prvom aspektu kao VIŠNU - apstraktni stvaraoc.

U svom drugom aspektu kao BRAHMA - konkretni stvaraoc.

U svom treće aspektu kao ŠIVA (DUH SVETI) - onaj princip u živim bićima koji ih OŽIVLJAVA - DAJE ŽIVOT, tj. ELEKTRO-MAGNETIČNI PRINCIP u svim bićima. To je taj međuposrednik između DUHA i MATERIJE; DUŠA, bez koje bi sva živa bića ostala kao mrtva - bez ŽIVOTA.

Zadaća LOGOSA kao VIŠNU je ta, da počinje u sebi prikupljati sve praprvobitne ideje i da iz njih počinje stvarati jedan DUHOVNI SVIJET iz kojeg će se onda konačno u materijalnim sferama ISKRISTALIZIRATI tj. roditi materijalni svijet. Sve te ideje on naprosto crpi iz PROSTORA - PARABRAHME.

U našem kozmosu se ne će moći nikada pojaviti ništa novoga, što već nije ovdje egzistiralo i to već od samoga prapočetka, sve to samo prijelazi jedno u drugo. Gledano sa razine jednog DUHOVNOG SVIJETA sve je to samo jedno TO JE - JESTE; a gledano sa razine jednog fizičkog-materijalnog svijeta to je sve samo jedno POSTAJANJE.

Sve ono što je predodređeno da se pojavi na vidjelu dana u našem kozmosu, sve to stvara VIŠNU. Sve je to samo rezultat jedne prijašnje periode, tj. jednog prijašnjeg DANA STVARANJA. Jer svaka se nova perioda razvija iz prijašnje, samo uvijek iznova i u mnogočemu poboljšana u svim svojim funkcijama, tj. uvijek na jednom višem stupnju razvitka.

c. Sedam Božjih sinova

U Indiji se SINOVI BOŽJI - SINOVI LOGOSA zovu "KUMARAS", SINOVI MOĆI.

Nikada BOG ne djeluje - stvara potpuno sam, nego uvijek kroz svoje sinove. Oni se isto tako nalaze i na najvišem stupnju razvitka, tj. na samom vrhu stepenične skale. Oni se i u BIBLIJI pojavljuju pod imenom "SVETI ANĐELI" (Mihael, Gabriel, Rafael itd.). Esoterski su to u stvari sedam PLANETARNIH DUHOVA. Alegorički ih se još zove "NEBESKI PUŽEVI". I to iz tog razloga što oni nastanjuju NEBESKA TJELA - PLANETE našeg sunčevog sistema sasvim nevidljivo, te ih vode po nebeskom svodu, onako kao što im je to bilo određeno od BOGA - LOGOSA - SUNCA, još od praviječnosti i stvaraju tako kao BOŽJI SINOVI - POMAGAĆI, na tisuće nebeskih BIČA. Nisu zvijezde i ostale planete samo neka mrtva nebeska tijela, nego su one i domovina za tisuće različitih drugih DUŠA, isto tako kao što je i naša zemlja domovina za tisuće duša, koje moraju da provedu svoj život, tj. svoju egzistenciju na njoj. Svako to nebesko tijelo je vanjsko - materijalno tijelo jednog živog DUHOVNOG BIČA, koji ga onda i cijelog prežimlje, isto tako kao što i ČOVIJEKOV DUH koji se nalazi u njegovom tijelu, u potpunosti prežimlje njegovo tijelo i tako mu daje ŽIVOT.

Sva ta nama vidljiva i nevidljiva materija se sastoji iz titraja te praezistirajuće materije. Po tome je i svijet jedan odsjaj tog samog BOŽANSTVA. BOŽANSTVO dakle prežimlje naš cijeli svijet IMANENTNO, a ipak i TRANSCEDENTNO. To ne znači da je sada na pr. svaki kamen, svaka biljka ili pak sam čovjek, već sada jedan BOG; nego da svaki komadić te kozmičke prašine, te SUBSTANCE pripada samome BOGU i da je to u stvari DIO NJEGA SAMOGA.

Došavši do te iste spoznaje na svom istraživačkom putu, rekao je i poznati svjetski fizičar Max Planck: "Dosadašnja istraživanja u atomu su nam razrušila tu našu veliku zabludu o postojanju jedne čvrste realne materije. MATERIJAJE TITRAJUĆA ENERGIJA. Ovdje konačno završava naše znanje, jer nas ta energija na kraju krajeva vodi u carstvo SNAGA - DUHA i zbog toga je najbolje da se sa time sada pozabavi jedna viša distanca - FILOZOFIJA".

Dakle, pod kontrolom LOGOSA se nalaze tih sedam STVARALAČKIH BOŽJIH SNAGA, iz kojih onda proizlaze mnoge druge stvaralačke snage, tj. DUHOVNA, DUŠEVNA i mnoga druga FIZIČKA - MATERIJALNA INTELIGENTNA BIČA. I na taj način se stvara jedna "PUNOVRSA KOLIČINA" različitih duša (PLEROMA) i to sve u tom našem BOŽANSTVU. Svaka od tih mnogobrojnih nebeskih DUŠA ima jednu svoju, samo njoj, specifičnu zadaću u gradnji,

upravljanju i održavanju našeg vidljivog kozmosa. To su "GRAĐEVINARI" koji u stvari izgrađuju cijeli, nama vidljiv kozmos, po onom modelu koji se već od pradavnih vremena nalazi u samome BOŽANSTVU.

Jer to ne može da bude, da taj cijeli kozmos postane iz ničega, nego isto tako kao što i mi vodu dobivamo iz jednog bunara, isto tako se crpe i te sve ideje iz dubina našeg BOŽANSTVA. Svijet je BOŽJA MISAO. Taj cijeli život i sva živa bića u PRIRODI su u stvari jedno vanjsko rođenje, jedne unutarnje ideje iz BOGA. Sve te prvobitne ideje putuju od gornjih, čisto DUHOVNIH SFERA, pa k onima na niže. One se onda na kraju sve pojavljuju - rađaju, nama potpuno vidljive u našem materijalnom - fizičkom svijetu. Dakle, naš svijet je jedna KONKRETNA SLIKA, jedne IDEALNE APSTRAKCIJE.

Sve vanjske stvari-predmeti, proizvedeni od samog čovjeka, ali nažalost, stvari mrtve prirode, su u stvari produkti ČOVIJEĆJEG DUHA, tj. ČOVIJEKOVIH APSTRAKTNIH IDEJA. Pa i čovjek je jedan stvaraoc. Pa zar nije i on stvoren od BOGA po njegovu naličju. Svugdje oko nas je na djelu DUH BOŽJI, kao i DUH ČOVIJEKOV.

d. Čovjek i njegova misterioznost

Od svih misterioznosti najveća tajna je čovjek sam po sebi. Nju može da razriješi samo onaj tko je sposoban da spozna sebe samoga. Vlastita samospoznaja je ključ kojim mi onda možemo da prodremo u sve ostale tajne. Čovjek je jedino biće koje se uspjelo na putu razvitka u PRIRODI - BOGU, popeti na tu tačku, na kojoj je onda on došao u posjed te sposobnosti, da se i sam spozna. Iako se DUH ŽIVOTA nalazi u svakom atomu, uspjelo je samo čovjeku, da posjeduje svijest najvećeg bića - DUHA, jer je to u stvari jedina forma, koja je i u njegovom punom posjedu.

"SAMO JEDAN HRAM POSTOJI U CIJELOM KOZMOSU, A TO JE ČOVIJEKOVO TIJELO. NIŠTA NIJE SVEĆE NEGO LI TA PREUZVIŠENA FORMA. U ONOM MOMENTU GDJE MI NAŠE RUKA POLAŽEMO NA JEDNO ČOVIJEĆJE TIJELO, U TOM MOMENTU MI DODIRUJEMO NEBO; ON JE ČUDO SVIH ČUDA, VELIKA NEDOKUČIVA TAJNA".

Od Boga pa sve do čovjeka, od svjetova pa sve do atoma, od sunca pa sve do same životne topline onog najmanjeg živog bića, taj je svijet jedan neprekidan lanac, na kojem se nalaze ti svi članovi u uskoj povezanosti. Kao što Bog proizlazi iz Božanstva, tako i čovječanstvo proizlazi iz Boga. KRIŠNA -

inkarnirani LOGOS, kaže u poduci svome učeniku ARJUNI: "Sedam velikih RIŠISA, koji su u biti dijelovi mojeg bića, svi su oni rođeni iz mene samoga; iz njih eto proizlazi čovjekov rod". Tih sedam " SINOVA SVIJETLA" su u stvari naši nebeski roditelji ili ukratko naš "OTAC".

Svih tih sedam SINOVA SVIJETLA kao i bezbrojna druga nebeska bića, kao što su SVETI ANĐELI i mnoga druga potpuno samosvjesna nebeska bića, svi oni su morali da prođu kroz jednu egzistenciju u životu kao što je to ta naša sadašnja ljudska. Taj proces sa njima se razvijao pred više milijardi godina i to u jednom drugom DANU STVARANJA. Nakon ovog našeg sadašnjeg DANA STVARANJA i mi ćemo se razviti do potpune samosvijesti i istupiti potom iz sadašnjih naših egzistencija i prijeći u više, dok će na naše mjesto u jednom sljedećem DANU STVARANJA doći druga, za sada još za nas neinteligentna i polu-inteligentna bića.

Silaženje MONADE: ATMA BUDI

Jedna MONADA je jedna neuništiva ISKRA BOŽJE VATRE. Svaka ta MONADA se razlikuje od jedne druge, njoj slične, po svojoj specifičnoj INDIVIDUALNOSTI. Svaki vođa od tih sedam planetarnih zvijezda, poslao je u ulozu jednog MONADNOG OCA, iz sebe samoga u ovaj svijet mnoštvo čovjekovih DUŠA, koje se na kraju i sve nalaze pod njegovom upravom i njegovom zaštitom. I tako su se iz tih planetarnih MONADA izdvojile - rodile, te sve DUŠE ČOVIJEČANSTVA. Sve te MONADE koje potječu od jednog te istog PLANETARNOG DUHA su u stvari i MONADE BLIZANCI na ovoj zemlji. Ta zvijezda koja je poslala jednu čovjekovu DUŠU u ovaj svijet, ostat će i njegova zvijezda za čitavog tog vremena, tj. trajanja tog DANA STVARANJA. Kao što su i ljudi podijeljeni u sedam različitih grupa, tako su i Adepti podijeljeni isto tako u sedam različitih grupa, od kojih se onda svaka upravlja od jedne od sedam BOŽJIH OTKRIVANJA ISTINE. Svaki Adept ima za vođu jednu, sa njime povezanu stariju DUŠU - BLIZANCA, i on ju naziva "OČEV DUH" ili "OČEV PLAMEN". Ali tek na zadnjoj stepenici svog razvitka, tj. tek na kraju svog puta, omogućuje mu se da se upozna sa tom tzv. "PRESVIJETLOM SLIKOM". Svaki narod i svaka nacija ima isto tako jednog svog OCA u nebu, onog po kojem su oni i postali, i koji ih je stvorio iz svoje SUBSTANCE - BOŽANSKOG SVIJETLA. Svaka DUŠA je na taj način ispunjena sa ISKROM iz NJEGA.

Na početku je ta MONADA živjela u "VRTU EDENU", odjevena jednim nebeskim ogrtačem, ogrtačem punim Božanskog svijetla. Potom se ona počela spuštati stepeničasto sve niže i niže, a pri tome je izgubila i mnoge od onih, njoj svojstvenih prvobitnih Božanskih sposobnosti. Po spuštanju do te najniže predviđene točke, morala je ona sada da počinje da se polako uzdiže u tom svom razvitku i to počevši od samog minerala pa onda sve na više. Jer taj Duh koji je sada zagrnut jednom potpuno čvrstom materijom, mora da se polako probudi za jedan viši život i k jednoj višoj svijesti. Ta monada koja je rođena iz bića i prirode tih "SEDAM", mora da prođe jedan sedmostepenični krug razvitka kroz životni ciklus i te ostale egzistirajuće forme, od najviše pa do najniže, a potom opet na gore preko čovjeka pa sve do samoga Boga.

U svakoj rundi putuje taj val ŽIVOTA preko tih sedam planeta jednog sunčevog sistema. Jedna RUNDA je jedno okretanje "KRUGA" (PLANETARNOG LANCA), a koji se sastoji iz sedam globusa - kugla. Svaka od tih RUNDA se nalazi pod pokroviteljstvom jednog od sedam "GRAĐEVINARA" - STVARAOCA. Mi se sada lično nalazimo u sredini 4. RUNDE i to u njezinom 4. OKRETANJU. Evolucija je ovdje postigla svoju najvišu tačku u svom materijalnom razvitku - stvaranju. Njezino dijelo je nagrađeno sa uspješnim stvaranjem fizičkih ljudi. Njezino nastojanje je sada usmjereno ka duševnom usavršavanju.

Do sada je na tome putu naša MONADA prešla tri niža carstva prirode (MINERALNO, BILJNO I ŽIVOTINJSKO CARSTVO), te da bi u ovoj četvrtoj rundi, prešla u formu čovjeka. Prve dvije rase su posjedovale eterska tijela. Jedna MONADA koja je došla do čovjekove forme ne može više da padne unazad, u neke od prijašnjih formi. Pošto su se nakon nekog vremena ta eterska tijela prvobitnih čovjekovih Duša počela učvršćivati i uvijek jače i jače kristalizirati, izgubili su u nepovrat sposobnost da iz samih sebe, tj. iz svoje unutarne snage ponovo stvaraju. Oni su se počeli tek u 3. rasi, tj. 5. podrasi dijeliti i to sve po jednom višem zakonu prirode u dva različita pola. Do tog momenta je čovjek stvarao svoje nasljednike, a od sada se oni moraju po njemu rađati.

e. Čovjekovo poduševljavanje

Da bi zakon razvitka mogao da stvori iz prvobitnih, čovjeku sličnih bića, prave i sebi same svjesne ljude, dovodi on na plan razvitka, jednu grupu božanskih bića "ASURAS", a koji su već od samoga početka bili određeni za tu zadaću, da siđu na zemlju i da nastane ljudske forme koje su bili napravili ANĐELI MJESECA. Oni su sada trebali da iz tog prvobitnog čovjeka-životinje stvore jednog čovjeka punog razuma i samosvijesti. Na taj način je eto čovjekova priroda sedmostrana, kao što je to i sam kozmos. Dakle, postoji veoma uska povezanost sa sedam vrsta tih BOŽANSKIH BIĆA, (tri klase Sunčevih i četiri klase Mjesečevih anđela, koji odgovaraju tom trojnom i četverovrsnom čovjekovom principu) i samog čovjeka.

Tih sedam osnovnih snaga - principa u jednom čovjeku su:

1. Fizička snaga	= Fizičko tijelo
2. Snaga života - PRANA	= Etersko tijelo
3. Snaga požude i osjećaja	= Astralno tijelo
4. Snaga nižeg razuma	= Mentalno tijelo
5. Snaga višeg razuma - EGO	= Kauzalno tijelo
6. Snaga samospoznaje - KRISTUS	= Buda tijelo
7. Božja snaga	= Nirvana

Te prve četiri snage (principa) pripadaju materiji čovječjeg tijela i stoga po smrti i nestaju zajedno sa materijom, dok zadnja tri principa sačinjavaju u stvari bit toga što mi nazivamo ČOVJEKOVIM DUHOM, a taj princip je vječite prirode.

6. Indijska sveta pisma

a. Knjiga Dzyan

U bibliotekama Tibetanskih samostana, osim jednog populariziranog izdanja TAJNE NAUKE u 35 knjiga, nalazimo još i 14 knjiga sa odgovarajućim komentarima (objašnjenjima), koji zajedno daju samo jedan pregled te cijele DUHOVNO-FILOZOFSKE NAUKE. Ti komentari koji se nalaze pod zaštitom TESU LAMA iz Tzi-gad-se i koji se čuvaju u najstrožoj tajnosti, su u stvari produkti jedne sasvim male i veoma tanke knjige: "KNJIGA TAJNOG ZEMALJSKOG ZNANJA". Prvi i najznačajniji svezak tih komentara sadrži knjiga DZYAN. To je ujedno i najstarija knjiga svijeta. U stvari, to je jedna zbirka tekstova koji su pisani na listovima palme te su naknadno konzervirani tako da ih ništa ne može uništiti. Otporni su čak na vodu i vatru.

b. Veda

Pod VEDOM podrazumijevamo ona Indijska sveta pisma koja su nastala kroz otkrivanje ISTINE posredstvom samoga DUHA BOŽJEGA u tim, toliko rijetkim, ljudima velike pobožnosti. Vede su pisane u slogovima i sačinjavaju 4 knjige: Rig Veda, Yajur Veda, Veda i Atarva Veda. Indijski MANU je iznio u Vedama jedan cjelokupan povijesni tok zbivanja; od stvaranja samoga početka tog svijeta. On nam u njima govori o različitim proteklim eonima, pa i o pojavljivanju prvog čovjeka na ovoj zemlji.

Najveći autoritet kod jednog Indijca uživa Rig Veda i to svejedno kojoj sekti on pripadao. Taj najstariji književni spomenik Arijske kulture se sastoji od 1028 himni (MANTRAS). One se sve pjevaju. Rig Vedu još nazivaju BIBLIJOM ČOVIJEČANSTVA.

c. Brahmanas i Upanišade

U drugu grupu te najstarije Indijske literature spadaju u prozi napisane "Brahmanas". One su tajni ključ koji nas vodi k razumijevanju Veda. Kao i drugi spisi, tako i oni potječu još iz pradavnih vremena. Ali konačno da bi mi te "Brahmanas" razumjeli moramo posjedovati tajni ključ za njih. Stoga se i "Upanišade" tek sada pojavljuju i to na trećem mjestu, te je njihova zadaća da nam objasne tekstove Veda. U njima se nalazi početak i kraj svih čovjekovih spoznaja.

d. Bhagavad-Gita

Bagavad-Gita - "PJESMA NAD PJESMAMA" je najveći dragulj Indijske literature. U njoj se čitatelj upoznaje sa naukom svih nauka: sa sjedinjenje čovjeka sa Bogom.

III. MISTERIJE

1. Zbog čega Misterije?

Na početku našeg čovječanstva nije bilo nikakvih Misterija. U tom ZLATNOM DOBU je spoznaja o životu bila univerzalna. Ali to se sve počelo od temelja mijenjati od onog momenta, od kojeg je naše čovječanstvo postalo sve materijalnije i sa time došlo u posjed nekih fizičkih osobina i počelo ih iz svog ličnog interesa iskorištavati i zlonamjerno upotrebljavati. Stoga je i ta cijela religiozna filozofija postala ezoterskom (tajnom) od onoga momenta, od kada ju je počela četvrta rasa - Atlantidska - upotrebljavati u čarobnjaštvu. Od tog momenta stupio je za čovječanstvo na snagu jedan veoma mudar zakon prirode, koji ga je zbog krivog i zlonamjernog upotrebljavanja te spoznaje i same moći po njoj, jednostavno otklonio iz dotadašnjeg RAJA i od DRVETA ŽIVOTA.

Od sada se nikada više u budućnosti neće nikoga upoznavati sa tim tajnama, osim one malobrojne pojedinca koji su svojim ponašanjem i svojim moralom dokazali da su vrijedni da ih se sa tim tajnama upozna. U cijeloj našoj prošlosti i povijesti nalazimo na tisuće takovih primjera gdje su se te tajne otkrile onima koji nisu posjedovali te najveće duševne kvalitete, te su ih onda oni iskorištavali za vlastite potrebe, a i sam narod zavađali na kriv put. O svemu tome nam svjedoče mnogi religiozni ratovi i pohodi kroz protekla stoljeća. Pogledajte samo te sve religiozne dogme i iz njih nastale religije. Sve su to neka velika politička popovska društva i zajednice, sve je to jedna velika zbrka.

Dakle, te tajne su se sada počele objašnjavati i to sa uha na uho i pod različitim simbolima, samo onima, koji su se pokazali dostojnima i u koje se vjerovalo da ih neće dalje prenositi na jednostavno i primitivno pučanstvo. No, kao što jedna riba ne može živjeti bez vode, tako ne može ni čovjek bez religije. Iz tih potreba su počeli prvi nosioci tog znanja (svećenici) propovijedati tu nauku i pučanstvu ali u određenim simbolima i slikama, koji/koje su bile odgovarajući pripasane moći razumijevanja i spoznaje tih prvih ljudskih zajednica.

Dakle, od sada postaje religija dvojna. Jedna za svećenički kler, a druga za primitivno pučanstvo. Jedna ezoterska a druga ekzoterska.

2. Upućivanje u misterije

Upućivanje u misterije se događalo u piramidama ili u podzemnim samostanima. Jedna piramida je alegorički prikaz kozmičkog životnog prostora. Njezin vrh je u stvari simbolika jednog korijena koji je smješten u nebu, te rasprostire svoje četiri strane u ovaj materijalni svijet. Ona nam želi time reći da je korijen svega ovozemaljskog u samom nebu, te da se i korijen cijeloga kasnijeg razvitka treba tražiti GORE, a ne dolje, kao što se to danas uči u Darwinovoj teoriji. Dakle to sve počinje od gore u tom Duhovnom svijetu i sa polaganim stepeničnim redom završava ovdje dolje, u ovom materijalnom svijetu.

Dakle, piramida je samo simbol jedne stvaralačke PRIRODE, te iz tog razloga u sebi samoj sadrži mnoge matematičke, geometrijske, astrološke i astronomske spoznaje, zakone i ideje. Upoznavanje sa misterijama je u stvari ništa drugo nego li podučavanje i upoznavanje sa naukom, zakonodavstvom, umjetnošću, etikom itd.

3. Značenje Misterija

U misterijama su se učile najveće čovjekove vrline. Kroz njih se čovjek upoznao sa najuzvišenijim moralnim idejama. One su kasnije bile osnova na kojima su se gradili svi tadašnji građanski, politički i religiozni zakoni. One su isto tako uzdigle samu čovjekovu prirodu na jednu višu stepenicu razvoja i time su poboljšale i olakšale sam život među ljudima.

4. Misterije još nisu izumrle

Misterije su dostigle svoju najveću točku razvitka u ono vrijeme, gdje se mi prvi puta susrećemo sa počecima tzv. stare Grčke. Svi su tadašnji filozofi bili sa njima upoznati. No nekako u to vrijeme počinje jačati zemaljska vlast tadašnjih vladara, te sada oni počinju vršiti otvoren pritisak na filozofe, čije su se ideje suprotstavljale zloći i samovoljama tih vladara. Te filozofe se počelo protjerivati, zatvarati i pogubljavati. Sa pojavom kršćanstva počinju se te misterije polako gubiti i sa Evropskog tla. Ali to ne znači da se one i dalje ne uče. One su još i danas jedan živ i sastavni dio Hinduizma i Budizma.

IV. EGIPATSKA RELIGIOZNA FILOZOFIJA

1. Stari Egipćani

Kao što je Indija, tako je i sam Egipat, jedna zemlja puna tajnovitosti. U mnogim starim spisima se Egipćani nazivaju "Istočni Etiopci". To ime su dobili zbog toga, jer su svojevremeno došli u Egipat iz Etiopije. To je bilo pred 400.000 god. Nisu to bili stari Egipćani koji su izgradili te prve piramide koje mi još i danas susrećemo u Egiptu. One su bile već mnogo prije izgrađene od samih Atlantidaca koji su se uspjeli spasiti pred tadašnjim velikim potopom, te su ih Egipćani već tamo i zatekli. Oni su od tih preostalih Atlantidaca naslijedili i cjelokupno njihovo znanje. Pismo je već bilo upotrebljavano i kod Atlantidaca, a zatim, pošto su njihove nauke prešle u Misterije, počeli su se upotrebljavati simboli. Znači; Egipatsko pismo (hijeroglifi) je nastalo od simbola, iz tih Misterija.

2. Egipatska kultura

Već u ona davna vremena posjedovali su Egipćani jedan veliki stupanj izobrazbe, kojega mi još ni dan danas nismo dostigli i to pretežno na području magije i psihologije. Prije no što se osnovala ona nama dobro poznata biblioteka u Aleksandriji, znanje se tražilo samo u Egiptu. Tamo se mogao svatko upoznati sa: matematikom, geometrijom, medicinom, preradom tkanina, dobivanjem papira, stakla, farbe, astronomijom, astrologijom, arhitekturom, mineralogijom, kiparstvom, umjetnošću i napose samom muzikom. Muzika im je bila već toliko razvijena i cjenjena, da ju već u ona vremena nalazimo klasificiranu u: zabavnu, vojnu i religioznu.

3. Egipatska religija

Egipatska religija spada u najstarije religije svijeta. Usprkos izgledu jedne religije sa mnogo bogova, ona je, u stvari, poznavala samo jednog Boga. Dakle, bilo je tu jedno Božanstvo ili tzv. "Sakrivena Istina", koju su nazivali "Nout". Ona je kao "Mrak" jedini izvor svega što jeste. Iz nje se rađa LOGOS - BOG, kao što se rađa i "Svijetlo iz Mraka". Njega su alegorizirali kao jednog "Vatrenog Zmaja", " Zmaja iz Svijetla i Vatre". Egipćani su ga nazivali "Ra", ili "Amon-Ra" tj. sakrivenim Bogom. On je bio alegorički prikazivan i kao Sunce, tj. vodeća inteligencija u kozmosu, a ujedno je bio i Bog sa kojim su se upoznavali učenici u Misterijama. Već i sami počeci Egipatske religije su prožeti idejom triniteta u jednome Bogu. Taj trinitet Logosa se kod Egipćana pojavljuje u imenima: Ra, Osiris i Horus - Otac, Sin i Duh Sveti. Njihove religiozne misterije se u biti uopće ne razlikuju od Indijskih religioznih misterija. Sve se te komponente pojavljuju i kod Egipćana.

V. KINESKA RELIGIOZNA FILOZOFIJA

1. Kineski narod

Kinezi su jedna od najstarijih nacija naše pete rase. Oni su rezultat miješanja četvrte i pete rase. Prastanovnici stare Kine su još pripadali četvrtoj rasi, tj. sedmoj Mongolskoj podrasi, u kojoj su Atlantidci dosegli svoj najviši stupanj kulture. Mnoga Kineska povijesna djela nam govore o tim davnim vremenima, i opisuju nam život ljudi za vrijeme četvrte rase. Kineske kronološke tablice se još sjećaju davno preminulih vladara. One nas uvode u vremenska razdoblja koja se mogu brojati sa više tisuća godina. U starim Kineskim analima pronalazimo i detaljne opise o tadašnjim velikim životinjama iz tzv. Sekundarne epohe, koje naša nauka još i danas odbacuje jer tvrdi da u ono vrijeme još nije bilo ljudi na ovoj zemlji, ali neka nam onda pokuša barem objasniti odakle je to Kinezima poznato dok smo mi tek sada u ovo novije vrijeme naišli na te iskopine. I kod Kineza, kao što je to bio slučaj i kod Indijaca i Egipćana, nalazimo spoznaju, da su njihovi preci bili Božanska bića iz tzv. "Božje dinastije". Već u ona davna vremena znao se Kineski narod služiti: barutom, kompasom i tiskanim pismom (u Evropi je stroj za štampanje "otkrio" Gutenberg tek u 15. stoljeću).

2. Kineska religija

Još mnogo godina prije pojave našeg kršćanstva u Kini je egzistirala jedna potpuno razvijena religiozna nauka. Ta nauka nije bila nikada napisana na papir, već se samo usmeno prenosila, a ono malo što je bilo potrebno da se sačuva i za slijedeće generacije, bilo je unijeto na papir, ali samo pod različitim simbolima. Dakle, tu religioznu nauku mogu razumjeti samo oni koji poznaju to pismo simbola. No, ovdje se nameće pitanje: Zbog čega se nju nije zapisalo na papir, tako da bi je kasnije generacije mogle pročitati i o njoj diskutirati? To je bilo samo zbog toga što su ti prijašnji svećenici poznavali moć koja se sakriva iza svake izgovorene riječi, o čemu pak naši moderni naučnici još ništa ne znaju. Njima je bilo poznato da se pri izgovaranju svake riječi budi jedna snaga, koja stoji u uskoj vezi sa samim elementima prirode, te ih može i pokrenuti u određenom pravcu. A tko je taj, tko bi mogao da zaustavi te snage, koje su se pokrenule i to zbog samog ljudskog neznanja i nepažnje, i koje su krenule da ga usreće ili unište?

Dakle, nikome se nije dozvoljavalo da historijski izlaže različite događaje, već su se za njih upotrebljavali raznoliki simboli. Pa i današnje Kinesko pismo ne sadrži abecedna slova nego se služi tisućama simbola. Kineska religiozna filozofija sadrži iste komponente kao što ih sadrže i druge religiozne nauke kod ostalih tadašnjih naroda.

VI. GRČKA RELIGIOZNA FILOZOFIJA

1. Grčki narod

Grci pripadaju, isto kao i Rimljani, četvrtoj Arijskoj podrasi - Keltskoj. Potomci Kelta nastanjuju još i danas Italiju, Španjolsku, Portugal, Meksiko, Sjevernu i centralnu Ameriku i Antile. Starosjedioci Grčke su svoju zemlju nazivali Helas, a sami sebe Helenima. Ti Grci su bili samo jedan maleni dio ostataka koji su ranije pripadali prvim Arijskim podrasama u kojima su se kasnije izgubile Atlantidske podrase, koje su se uspjele spasiti nakon velikog potopa. Ta novostvorena rasa se proširila i zauzela jedan dio tadašnje Evrope i njezinih otoka. Ona se potom brzo razmnožila i podijelila u mnoge narodnosti.

2. Grčka religija

Kao što znamo, u stara vremena su egzistirali Adapti - vidovnjaci, koji su bili sposobni da se sjedine sa mnogim Astralnim sferama, te su se tako mogli upoznati i sa najranijim razvitkom naše planete. Sve je to upisano u "Akaša Kronici". Iz nje su se oni upoznali sa svjetskim "Noćima", te iz njih na početku svake nove stvaralačke periode proizlazećim "Danima". Za vrijeme svakog takvog perioda mirovanja (Noći), "pulsirao i vibrirao je kroz svaki atom" dah Božji. Na početku svakog novog Svjetskog Dana prelazilo je to tajanstveno kretanje u jedno kružno. "Bog je postao vrtložnim vihorom". I prvi Grčki filozofi, koji su svi redom bili upoznati sa tim tajnama Božanstva, zastupali su misao o vrtložnom kretanju u pra-materiji. Božje ime se u ta stara vremena nije nikada glasno izgovaralo, zbog njegove velike presvijetlosti, već se uvijek naznačivalo samo alegorički. Grci su držali da sve stvari koje egzistiraju, imaju svoje porijeklo iz "Oceana" i njegove žene "Tetis". "Ocean" je nepregledan kozmički prostor, Svjetski Duh, tj. BOŽANSTVO, a "TETIS" je ona pradavna SUBSTANCA, tj. prva materija u onom pradavnom prvom stvaranju. Mi vidimo da su i sami Grci imali iste poglede kao i oni prijašnji narodi. Isto tako kao što je to bio slučaj i kod drugih naroda, i kod njih se pojavljuju i mnogi drugi Bogovi kao i njihove slike. Ovdje se sada po prvi puta susreće i sam primitivan puk sa materijalnim Bogovima. Naime, pokušalo im se na jedan stvarniji i jednostavniji način prikazati utjecaj Duhovnih snaga u ovome životu. Stari Grci su bili i jedini narod, koji se usudio jednu sagrađenu crkvu u njihovoj tadašnjoj prijestolnici Ateni posvetiti tom nepoznatom BOŽANSTVU. Imena ostalih Grčkih Bogova, kojima je posebno bila obogaćena njihova mitologija, su u stvari personificirane snage tog jednog Božanstva. Tamo gdje se u Mitologiji govori o različitim ženidbama razno raznih Bogova sa razno raznim Boginjama, daje nam se u stvari na jedan alegoričan način do znanja, da su se u stvari tu ujedinile dvije različite snage, te tako uspješno sjedinjene stupile u svakodnevni tok života.

VII. ŽIDOVSKA RELIGIOZNA FILOZOFIJA.

1. Židovi, Izraelski narod

Manu, vođa Arijske rase je iz pete Atlantidske podrase stvorio pra-Semite. Ovdje bi trebali razlikovati Atlentidske prasemite i Arijske Semite. Ovi zadnji su proizašli iz miješanja Atlantidaca sa prvom Arijskom podrasom - Indijcima. Ario-Semiti su bili druga Arijska podrasa. Od njih su proizašli Babilonci, Asirci, Feničani, Egipćani i Arapi. Izraelci su tada napustili svoju domovinu Aziju i počeli se iseljavati prema zapadu. Na kraju su se naselili u području Judeje u Palestini. Židovska sipa je stara oko 8.000 god. No već nedugo nakon Moseove smrti počinju se miješati sa drugim susjednim plemenima i prostiru se širom svijeta. Oni su svoje religiozne poglede prihvatili od svih onih plemena i naroda sa kojima su se miješali. Tako su oni npr. svoj ritual i svoje crkvene ceremonije, kao i odjeću, preuzeli od Egipćana.

2. Židovska vjera

Kao i sve dosadašnje vjere i ona se drži načela koja su joj postavili Adepti-vidovnjaci. Ona je već od samoga početka odbacivala različite dogme koje su se baš nekako u ta vrijeme bile zavukle u različite religije. No nakon kraćeg vremena morala se i ona onečistiti tim dogmama. S vremenom se to stanje toliko pogoršalo da su dogmatičari tražili sasvim otvoreno da se "Kabalisti" (Adepti, tj. nosioci još one čiste religije) kažnjavaju smrću. Cijeli stari Zavjet je i svjedok toga, da su svi Profeti na kraju bili od svećenika optuženi i pogubljeni - kamenovani. Početna Židovska vjera koja je bila napisana u "Kabali", bila je metafizička i nije stajala ni u kakovoj relaciji sa ovozemaljskom spolnošću ili nekom ličnošću. Kasnija "Kabala" ne poznaje više te metafizičke elemente već postaje Palistička, tj. kultski-dogmatična vjera. Vođen svojim svećenicima Židovski je narod toliko zaostao, da ga mi mnogo kasnije vidimo kako prinosi živoga čovjeka kao žrtvu za Boga. Sve su to činjenice koje su zapisane u starome zavjetu. Abraham je želio Bogu žrtvovati svoga sina prvorođenca; a u "Sucima" možemo pročitati kako Jepta prinosi Bogu kao žrtvu paljenicu svoju kćer. Cijela naša Biblija nam u stvari izlaže od svoje prve knjige pa do samih Evanđelja borbu pravih Profeta na jednoj strani i svećenika koji su iz vlastite koristi stvarali raznolike vjerske i izmišljene dogme, te time pokušavali pridobiti vlast nad jednostavnim pučanstvom iz svojih vlastitih materijalnih koristi. Prava "Djeca Izraela" su oni ljudi, koji nose u svome srcu Božju iskrnu samospoznaje i koji su još i danas prisiljeni da prolaze tom svjetskom pustinjom zloće i neznanja da bi ipak na kraju došli u "Obećanu zemlju" Svijetla i Istine.

VIII. KRŠĆANSKA SREDNJOVIJEKOVNA CRKVA

Početak Kršćanske ere kod nas se u Evropi spustila velika tama na čovječje duše. Indija je ostala od nas potpuno izolirana da bi nam mogla za te velike mentalne noći sačuvati svoje visoke ideale. Taj proces se nije samo tako slučajno odigravao, već je bio od samoga početka dobro proračunat i pripremljen od naše Duhovne braće da bi mi krenuli jednim određenim putem daljnjeg razvitka.

Ta opća religiozna filozofija je bila, do početka četvrtog stoljeća naše ere jedno sveopće dobro za tadašnje narode i nacije. No, od tog vremena se to počelo mijenjati, jer su takve misli i ideje morale napraviti mjesto novim crkvenim teološkim i dogmatskim idejama. Ali ipak, kroz našu povijest su se do nas uspjele probiti i druge napredne ideje. No sve te ideje su se morale držati u velikoj tajnosti jer je crkva budno pratila sva tadašnja zbivanja i za svaki prijestup je zahtijevala smrtnu kaznu. Kršćanstvo je tako postajalo sve više i više ekzotersko, a mi se susrećemo napose između 8. i 10. stoljeća sa jednim velikim mrakom koji se nadvio nad cjelokupan tadašnji duhovni život Evrope.

U ta pusta i prazna vremena u Evropi je trijumfirala suhoparna i materijalistička slika tadašnjeg svećenstva, nad pravom duhovnom religioznošću. U to vrijeme se crkveni dogmatizam i crkvena prisila bila toliko raširila, da je na kraju i paralizirala svaki pokušaj slobodnog mišljenja, a isto tako i razvitak svih drugih nauka.

Još mnogo kasnije je ta crkva držala za vrijedanje Boga sve one pokušaje gdje su pojedinci pokušavali ustanoviti kakve su to bile "Božje Misterije" koje je crkva propovijedala. Svi takvi pokušaji su bili najstrože zabranjeni i kažnjavani smrću. Pa ni samim svećenicima nije bilo dozvoljeno da po tim stvarima pretražuju i da za te crkvene dogme traže neko objašnjenje - objašnjenje o tome što je jednom ta crkva uzdigla i usvojila. Već na samome početku crkva je bila svjesna toga, da bi se kroz ta istraživanja dozvolilo čovjekovom slobodnom duhu da to sve spozna i pronikne, kakvu to ona prijevaru tjera sa ljudima. Pa i te njezine "Svete Riječi" su od tih njezinih svećenika i Papa toliko često odbacivane, mijenjane i dopunjavane, proširivane i opet skraćivane. Znanje i malo viša naobrazba su se odmah uzimali za čarobnjaštvo. Nezanje su uzdizali i hvalili kao nešto što je veoma poželjno i tumačili ga sa poslušnošću i pokornošću prema crkvi. Svi oni koji su se bavili naukom bili su u svakom momentu u opasnosti da riskiraju svoj život. Oni su bili prisiljeni da pri tome upotrebljavaju jedan žargon, sa ciljem, da bi iza njega sakrili svoje misli i ideje, a koji je bio poznat samo njihovim učenicima. Samo na taj način je bilo moguće

da se izvuku pred tom tadašnjom moćnom crkvom, koja bi ih sigurno lišila svih njihovih dobara i stavila ih u mučionice na najveće muke ili ih prepustila bijedi i siromaštvu.

I tako je crkvi i njihovim popovima uspjelo u tih 1.500 god. dovesti ljudski rod od onih veličanstvenih visina i onog bogatog znanja kojeg su posjedovali do početka naše ere, u najdublji mrak. Među ljudima se nije više nigdje mogla naći ni jedna malo pametnija misao ili ideja. To je bilo vrijeme kad su sve knjige završavale u vatri, a nauke su bile osumnjičene da su došle u ovaj svijet po Antikristu. Pravih Kršćana se nije moglo naći, a široke mase su slijedile crkvu i njezine dogme.

1. Nesretne dogme

Dogmatizam se sastoji u tom da se za neku netočnu i nejasnu ideju zahtijeva slijepo vjerovanje. Sve te religiozne nedovoljno i nepravilno shvaćene ideje i misli u proteklim su vjekovima samo štetile ljudima.

Duh je govorio Indijcima: "Neka se žena i muž sjedine u vatri Božje ljubavi!" I eto, svećenici su uzeli one žene kojima su umrli muževi i spalili ih sa njima na lomači.

Duh je govorio Aztecima: "Žrtvujte mi vaša srca!" A što sada rade svećenici? Uzimaju zarobljenike, čupaju im srca iz još živog tijela i žrtvuju ih Bogu.

Bog je rekao Muslimanima: "Uništite moje neprijatelje!" (loše sile u čovjekovoj prirodi - duši). Na to su oni počeli da oštire svoje mačeve i krenuli su u "Sveti rat" da bi uništili svoje susjede - "Nevjernike".

Bog je rekao: "Potražite svetu zemlju (u vašim dušama) i osvojite si nebo silom!" Na to su popovi sakupili narod i podražili ga na pljačku i ubijanje i izložili Palestinu uništenju i pljački. (Križarski ratovi.)

Bog je rekao: "Ne prolijevajte krv!" A šta sada rade popovi? Spaljuju svoje protivnike na lomači pri punoj svijesti.

Bog je rekao: "Dajte mi što mi pripada (duh i ljubav)!" Na to su popovi uzeli siromahu njegovu zadnju kravu iz štale i prodali je kao za taj zakonom određen crkveni porez.

Eto, tako je to kad ono što je najsvetije dođe u ruke onih pokvarenih.

2. Inkvizicija

Još nikada nije u svjetskim analima bilo poznato da je bilo gdje egzistirala jedna takva krvava religija, kao što je Kršćanska. Svi oni religiozni pohodi koje nalazimo još u starom zavjetu stvarno su jedna sitnica prema tome koliko je života bilo uništeno po toj našoj Kršćanskoj crkvi i njezinom Inkvizicijom. Kolikih li se gadosti izrodilo u srednjovjekovnim samostanima, njihovim mučionicama, a napose u tajnoj crkvenoj policiji - Inkviziciji. Nije njih na taj put doveo Kršćanski Duh, već je to bio rezultat zloće, pokvarenosti i nenaobrazbe.

Kolike li samo gluposti, pohlepe i pokvarenosti kod onih srednjovjekovnih procesa s vješticama. Tim procesima se crkva samo bogatila jer svim onim ženama koje su bile osuđene kao vještice na lomaču, oduzimala imovinu. Sve su one bile osuđene kao one koje su općile sa vragom, a one su to i priznavale, jer su bile stavljene u crkvenim mučionicama na najgore muke.

Vrlo često se u srednovjekovnim kronikama nalaze bilješke, da se na dan spaljivalo i to u samo jednome mjestu do 160 vještica. Među njim nisu bile samo žene nego i djeca između 2-14 god., a ponekad se tu našlo i pokoje novorođenče. U Fuldi se time ponosio tamošnji sudac Valter Vos, da je on sam do sada osudio na lomaču 700 vještica, a da se nada da će i sa Božjom pomoći dogurati i do 1000. U to doba je u Evropi na taj način izgubilo život više od 20.000.000 ljudi.

IX. DANAŠNJA KRŠĆANSKA CRKVA.

1. Crkva i religija

Religija dolazi od riječi RELIGERE, a to znači: povezati, ujediniti, probuditi Božju svijest u ljudskim srcima. Život svakog čovjeka ima korijen u Božjem, a Božje je i u njemu samome. Prava narav religije je u stvari ponovo sjedinjenje sa Bogom. Boga se može samo tako slaviti, da mi našom ljubavlju obavijamo i osipamo svaku njegovu iskru koja je potekla iz "Vatre", tj. njega samoga, a smjestila se u svakom čovjeku. Iz tog razloga nema ni prava religija ništa zajedničkog sa Konfesijom i Crkvom.

Ključ za razumijevanje svih religioznih istina je poznavanje i shvaćanje same čovjekove prirode - duše, te odnos tog čovječjeg i Božjeg života. Svaki čovjek će doživjeti svoj napredak tako, da se sam spozna, da spozna odakle je došao i ka kojemu cilju treba da krene.

Na koji način pokušava crkva da riješi tu zadaću?

U crkvi se mnogo govori o "Vjeri u Boga"; ali se pod tim podrazumijeva samo vjera u dogme i crkvene hipoteze. Zbog toga i nije čudo što su toj crkvi, koja je prepuna raznoraznih dogmatičnih formula i drugog smeća odbrojani dani.

2. Crkva i nauka

Prošla je era slijepog vjerovanja, a počela je era istraživanja. U to, u što bi ljudi trebali da vjeruju, žele da im se kaže: zašto i kako? Moderna nauka nas je već sa mnogo čime upoznala i rastjerala srednjovjekovni mrak oko nas, ali nas još uvijek nije dovela do samoga cilja: spoznaje Duha Božjeg. Uspjelo joj je da rastjera jednu tamu, ali nam je zato poklonila jednu drugu: materijalizam.

Kao i u prijašnjim vremenima tako i u ovome potpuno materijalnom, protivi se naša crkva svim pokušajima čovjekovog Duha da dođe do istine i svijetla. Ona optužuje tu našu današnju nauku da od tolike materije kojom se ona bavi, nije ni sposobna da u njoj vidi Duha. Ali usprkos tome mi možemo reći da naša današnja akademska nauka stoji na jednom prolomnom putu koji će ju dovesti do spoznaje sakrivenih duševnih snaga. Ona je pošla jednim novim putem i bacila se na istraživanje hipnoze, sugestije, telepatije, magnetizma itd. Ona je sada na jednom početku, a u budućnosti će joj sigurno i uspjeti da nas uzdigne i do same spoznaje Duha Božjega.

* * *

ZAVRŠNO PROMATRANJE RELIGIOZNO-FILOZOVSKIH POGLEDA ISTOČNOG I ZAPADNOG SVIJETA

Ponovorođenje

Ponovorođenje nije samo jedan pojam, ili stvarnost, koja se odnosi samo na čovjeka, već se to isto tako odnosi i na sva druga egzistirajuća bića. Tako se na primjer ŽIVOT jedne odumiruće ruže vraća nazad k svojoj RUŽINOJ GRUPNOJ DUŠI, te će se opet nakon izvjesnog vremena roditi u jednoj novoj ruži; jedan mali psić koji je umro zbog neke bolesti, vraća se isto tako svojoj PSEĆOJ GRUPNOJ-DUŠI, te se opet nakon izvjesnog vremena rađa kod jedne druge majke. Razlika između ta dva primjera i samog čovjeka je u tome, da se on po svojoj smrti ne vraća nikakvoj grupnoj duši i to s tog razloga jer je on jedna potpuna INDIVIDUA - SAMOSVIJEST. Dakle, kad se čovjek ponovo rodi, on se rađa sa svim tim sposobnostima koje je do sada, u tim mnogim prijašnjim egzistencijama, prisvojio. U svakodnevnoj upotrebi bi trebalo taj pojam PONOOROĐENJE jedne čovjekove DUŠE ograničiti samo na tri slijedeća značenja:

1. Ne stvara Bog tek kod rođenja nekog djeteta za njega samoga jednu odgovarajuću Dušu, već je ona, mnogo prije toga tu i živjela je do sada u jednom, za nju specifično određenom, DUHOVNOM SVIJETU. Kod rođenja u jednom djetetu na ovoj zemlji, rađa se sada ta DUŠA po PRVI i POSLJEDNJI put na ovoj zemlji. a misao je zastupljena u nauci o PRAEKZISTENCIJI.
2. Da se ta čovjekova DUŠA već i prije rađala u nekom čovjeku na ovoj zemlji, ali isto tako da se može roditi i u nekoj od životinja ili i u samom biljnom svijetu. Ta zamisao je poznata pod imenom PUTOVANJE DUŠE ili tzv. METEMPSYHOSE.

3. Da je čovjekova Duša prije nego li se rodila u nekom djetetu, već više puta prije toga živjela na ovoj zemlji i da se pri tome mogla ponekad naći u jednom MUŠKOM, ili u jednom ŽENSKOM tijelu - SPOLU, ali nikako da bi ona prije toga nastanjivala neko, od biljnih ili životinjskih bića. Sa njom je to bio i slučaj, ali to je bilo još prije toga nego li je ona stekla svoju individualnost, svoju samosvijest, prije nego li je postala jedno INDIVIDUALNO BIĆE - ČOVIJEK. Sada će se znači po smrti, ta duša, nakon različitih vremenskih razdoblja koje će provesti u NEBU - DUHOVNOJ SFERI, opet vratiti na ovu zemlju i biti će rođena kao jedna individua; muškog ili ženskog spola. To je nauka o PONOVOROĐENJU.
4. Prije svega mi moramo da potpuno jasno i određeno kažemo, tko ili što se to u stvari ponovotjelovljuje.

Da bi mi to mogli da pravilno razumijemo trebali bi prvo da znamo što je to DUŠA i koja su to njezina pomažuća sredstva njezine svijesti.

Duša jednog čovjeka je jedna individualna i uvijek trajuća svijest, koja živi u jednoj formi - tijelu, sačinjenom iz jedne toliko fine BIOTRONSKE GRAĐE, tj. materije, da je ono nama za naše oči nevidljivo. To duhovno tijelo je dakle izgrađeno iz materijala koji sačinjava i koja je nosioc SVIJETA IDEJA. U Teozofskim spisima ono nam se pojavljuje pod imenom KAUZALNO TIJELO. Ono ima oblik i formu jednog čovječjeg tijela samo što mu nisu naznačeni spolni organi (bezspolno), koje je slično onom tijelu kojega po našoj predaji imadu ANĐELI. Ono je okruženo sa jednom AUROM jajastog oblika punom svjetleće i vatrene materije, koja je po svom izražaju slična onom sjaju koji se pojavljuje na nebeskom svodu kod našeg zalazećeg sunca. KAUZALNO TIJELO je jedna stalno egzistirajuća materija i forma u kojoj živi, tj. koju nastanjuje jedna DUŠA. Ona je u njemu neumiruća i vječita. Na nju se ne odnose i za nju ne postoje: rođenje, djetinjstvo, starost ili smrt; ona je jedna NEUMIRUĆA DUŠA, čija moć samo uvijek od života do života raste. Ona živi samo radi toga da bi od vremena do vremena zauzela različite položaje i djelovanja u tom od našeg SVETOG OCA stvorenom KOZMOSU. Na taj način pridonosi i ona sama, sa svojim dobrovoljnim i svjesnim djelovanjem, bržem razvitku i napretku unutar samog kozmosa, pri čemu i ona iz te djelatnosti izvlači svoje najveće veselje i zadovoljstvo - blaženstvo.

Do razvitka jedne Duše dolazi na taj način da se ona uvijek ponovo otjelovljuje u tim sferama koje se nalaze na toj skali ispod njezine same sfere. To znači kod samog otjelovljivanja će ona:

1. Da sakuplja materiju NIŽEG SVIJETA MISLI i da iz te materije stvara jedno MENTALNO TIJELO, koje će joj služiti kasnije za misliti, tj. da bi kasnije mogla snagom svoga Duha da te APSTRAKTNE IDEJE iz područja svoga života, tj. svoje DUŠE, obraditi i tako prevesti, da one postanu stvarnost, konkretnost u našem materijalno-vidljivom svijetu.
2. Da sakuplja ASTRALNU MATERIJU i da iz nje onda napravi jedno ASTRALNO TIJELO sa kojim će onda biti sposobna da osjeća, tj. da bi bila sposobna da te svoje APSTRAKTNE OSJEĆAJE iz njezinog samog života, preobradi tako da bi ih mogla na ovom materijalnom svijetu izraziti kao svoje vlastite KONKRETNE ŽELJE, OSJEĆAJE i PROHTIJEVE.
3. Da sakuplja materiju ovog FIZIČKOG SVIJETA i da iz nje, onda pod pokroviteljstvom viših Božjih Anđela gradi jedno odgovarajuće FIZIČKO TIJELO, koje bi joj omogućilo djelovanje u ovome FIZIČKOM SVIJETU. Taj proces, tj. prisvajanje tih triju tijela mi nazivamo PONOVIROĐENJE. Tako dugo dok živi naše FIZIČKO TIJELO, svaki titraj kojeg registrira njegov živčan sistem, prosljeđuje se dalje u mozak. Taj podražaj u mozgu će onda da bude označen od tog ASTRALNOG TIJELA kao nešto što posjeduje prijatno ili neprijatno svojstvo. Tu analizu će nadalje da preuzme KAUZALNO TIJELO i prevest ga u jednu misao-ideju. Tek sada će si u stvari sama Duša, koja je smještena u KAUZALNOM TIJELU, bit svjesna te ideje. Sada će ta Duša opet ali samo obrnutim redom da pošalje svoju želju - zapovijest iz svog KAUZALNOG TIJELA (iz kojeg se ona nikada nije ni micala), u ASTRALNO TIJELO, a ono će dalje tu ideju proslijediti na mozak FIZIČKOG TIJELA. Ta TELEGRAFIJA se u stvari događa svakog momenta, ali samo tako dugo dok smo mi pri svojoj punoj svijesti (ali ne za vrijeme sna). U onome momentu u kojem naše fizičko tijelo umre, ta naša Duša u tom KAUZALNOM TIJELU ne dobiva više od njega nikakve fizičke podražaje te se onda njezina svijest potom prebacuje iz FIZIČKOG SVIJETA u ASTRALNI SVIJET.

SREDSTVA DUŠE:

Viša MENTALNA SFERA= **KAUZALNO TIJELO**= SVIJET APSTRAKTNIH IDEJA.
Služi za razvijanje idealnih apstraktnih ideja.

Niža MENTALNA SFERA= **MENTALNO TIJELO** =SVIJET KONKRETNIH IDEJA.
Služi za razvijanje konkretnih ideja.

ASTRALNA SFERA = **ASTRALNO TIJELO** = OSJECAJNO TIJELO.
Služi za osjećanje - asimiliranje osjećaja i želja.

FIZIČKA SFERA = **FIZIČKO TIJELO**

Služi za rad tj. za ostvarivanje idejnih podražajnih prohtijeva i želja iz viših svjetova u ovom fizičkom svijetu.

Od sada, dakle, ta Duša nema više FIZIČKO TIJELO, ali zbog toga se ona ipak nalazi u posjedu jednog ASTRALNOG i jednog KAUZALNOG TIJELA, te se zbog toga i njezina svijest sada prebacuje iz FIZIČKOG SVIJETA u nama već poznate više svjetove.

Da bi mi mogli da promatramo taj put potijelovljivanja te Duše, morali bi da je i metodički promatramo na njezinom djelovanju, te i samome rođenju u zemaljskom - fizičkom tijelu; kako ona u njemu živi, kako ga ona u momentu smrti napušta, kako kasnije napušta i astralno, a potom i mentalno tijelo i kako onda ona konačno nastavlja da dalje živi u svom vječitom kauzalnom tijelu. Svaka od tih njezinih faza je točno zabilježena u AKAŠA KRONICI tj. u SJEČANJU LOGOSA, te svaki onaj naučnik koji se zna povezati sa sferom LOGOSA, može u njoj da prati cio razvoj bilo koje DUŠE, na svom putu ka potijelovljivanju, kao i njezin kasniji povratak ka svom prvobitnom izvoru i to kroz sva stoljeća.

Istraživanja takovih vrsta su već bila poduzeta, a i sada se isto tako poduzimaju, pa zbog toga posjedujemo dovoljno podataka, da onda možemo da postavimo takove teorije. Prvo i najvažnije je da mi to shvatimo, da se ovdje kod tih zakona primjenjuje jedna određena metoda, ali da se ona može i u nekim točkama razlikovati od općenite šablone, što je pak ovisno o kvaliteti i sudbini ka kojoj se kreće jedna Duša. Nisu sve Duše po svojim kvalitetama i sposobnostima jednake. Jer jedne su STARIJE DUŠE, dok su druge mnogo MLAĐE. Cilj ponovnog otjelovljivanja za jednu Dušu je u tome, da ona kroz mnoge egzistencije postane pametnija, bolja i iskusnija. Kroz promatranja u našem životu i mi možemo zaključiti, da jedna Duša uči mnogo brže i lakše nego li jedna druga, koja je mnogo polaganija, te mora češće, da neke od lekcija ponovi i po više puta za vrijeme svog zemaljskog života. Ta razlika između Duša nastaje zbog same starosti Duše. Na osnovu toga možemo Duše podijeliti u pet velikih kategorija.

TIPOVI DUŠA KOJE SE POTIJELOVLJUJU.

1. **ADEPT** - ne podliježe toj potrebi za ponovootjeljivanjem.
2. **ONAJ NA PUTU** - njegova Duša dolazi kratko vrijeme nakon njegove ovozemaljske smrti, a posredstvom njegovog MAJSTORA, u nov zemaljski život. Pri tome se ona odriče svog prava na jedan duži život u Višim Duhovnim sferama.
3. **NAUČENJAK**.
 - a) rađa se po dvaput u jednoj podrasi i ostaje u prosijeku po 1200 god. u tzv. nebu.
 - b) rađa se više nego dvaput u jednoj podrasi i ostaje u prosijeku po 1200 god. u tzv. nebu.
4. **PROSIJEČAN ČOVIJEK** - rađa se više puta u jednoj podrasi prije nego li prijede u jednu drugu.
5. **NERAZVIJEN ČOVIJEK** - i on se rađa više puta u jednoj podrasi prije nego li prijede u jednu drugu.

MLAĐE DUŠE su one Duše koje još nisu sposobne, da podrede svojoj volji, svoje velike neobuzdane želje i zahtjeve a čiji je razum još nerazvijen. Te Duše se u današnje vrijeme pojavljuju u divljim i još neciviliziranim i poluciviliziranim rasama, kao i kod onih lopovskih, razbojničkih i prijestupničkih individua u našim modernim veogradovima. Nešto više razvijene, a i stoga starije, su one Duše, koje su istupile iz stanja poluciviliziranosti, ali koje su još uvijek tu sa jednim ograničenim Duhom, siromašne na idejama i veoma nesigurne - labilne. Nakon toga slijede napredne i razvijene Duše u svim rasama, koje ne poznaju nikakvih intelektualnih ili nekih drugih granica unutar različitih familija i narodnosti, jer one teže k većoj savršenosti, i svjesno su zaposlene u tom pravcu i na tom polju. A još je manji broj onih duša koje su shvatile da je cilj ovoga života POŽRTVOVNOST i ŽRTVOVANJE. Najrjeđi pupoljci na tom drvetu čovječanstva su pak Adepti, tj. MAJSTORI RAZUMA i ZNANJA, tj. one Duše koje sasvim svjesno pomažu u bržem razvitku čovječanstva, ali to sve uvijek unutar Božjeg plana.

Iz svih tih dosadašnjih pojedinosti, ali to sve na osnovu okultističkih istraživanja, bilo je moguće da sastavimo slijedeće tabele za četvoro ljudi. Svi oni imaju već iza sebe više stotina života, ali za našu studijsku obradu, bit će dovoljno ako istražim samo nekoliko njihovih zadnjih života.

Primjer A. Zadnjih 16. života

Datum rođ.	Mjesto rođ.	Rasa	Spol	Starost	Nebo
18209 pr.n.ere	Sjev. Afrika	IV.5	muško	69 god.	1266 god.
16874 "	Posejdonija	6	žensko	51 god.	1041 god.
15782 "	Tartarija	7	žensko	85 god.	1167 god.
14530 "	Kanada	1	žensko	57 god.	819 god.
13654 "	Posejdonija	2	muško	54 god.	1505 god.
12095 "	Peru	3	muško	82 god.	1266 god.
10747 "	Kina	4	muško	79 god.	1050 god.
9618 "	Posejdonija	5	žensko	54 god.	1262 god.
8302 "	Etrurija	6	žensko	44 god.	1241 god.
7017 "	Egipat	V.1	muško	68 god.	619 god.
6330 "	Indija	1	muško	90 god.	605 god.
5635 "	Indija	1	muško	47 god.	1551 god.
4037 "	Egipat	1	muško	70 god.	1143 god.
2824 "	Kreta	4	muško	87 god.	830 god.
1907 "	Arabija	2	muško	45 god.	1338 god.
524 "	Grčka	4	muško	70 god.	2301 god.
1847 n.ere	Engleska	5	muško		

Primjer B. Zadnjih 21 života.

Datum rođ.	Mjesto rođ.	Rasa	Spol	Starost	Nebo
21540 pr.n.ere	Juž.Indija	1	žensko	36 god.	-
21504 "	Juž.Indija	2	žensko	48 god.	-
21456 "	Juž.Indija	2	žensko	64 god.	1775 god.
19617 "	Baktirija	4	muško	71 god.	1245 god.
18301 "	Maroko	5	muško	67 god.	1006 god.
17228 "	Posejdonija	6	muško	91 god.	1447 god.
15690 "	Tartarija	7	muško	58 god.	1125 god.
14507 "	Kanada	1	muško	56 god.	780 god.
13671 "	Posejdonija	2	žensko	38 god.	1543 god.
12090 "	Peru	3	žensko	85 god.	2319 god.
9686 "	Kina	4	žensko	13 god.	70 god.
9603 "	Posejdonija	5	žensko	39 god.	1239 god.
8325 "	Etrurija	6	žensko	65 god.	1502 god.
6758 "	Tartarija	7	žensko	52 god.	1077 god.
5629 "	Indija	V.1	muško	63 god.	1552 god.
4015 "	Egipat	1	muško	71 god.	1208 god.
2735 "	Juž.Afrika	2	muško	48 god.	809 god.
1879 "	Perzija	3	muško	17 god.	341 god.
1521 "	Mala Azija	4	muško	31 god.	991 god.
499 "	Grčka	4	muško	76 god.	2020 god.
1597 n.ere	Venecija	4	muško	23 god.	286 god.

Primjer C. Zadnjih 26 života.

Datum rođ.	Mjesto rođ.	Rasa	Spol	Starost	Nebo
19554 pr.n.ere	Kina	IV.4	muško	69 god.	600 god.
18885 "	Sred. Azija	V.1	muško	79 god.	597 god.
18209 "	Sjev. Afrika	IV.5	muško	71 god.	674 god.
17464 "	Sred. Azija	V.1	muško	60 god.	528 god.
16876 "	Posejdonija	IV.6	muško	84 god.	797 god.
15995 "	Sred. Azija	V.1	žensko	58 god.	535 god.
15402 "	Indija	1	žensko	79 god.	772 god.
14551 "	Indija	1	žensko	91 god.	809 god.
13651 "	Posejdonija	IV.2	žensko	82 god.	692 god.
12877 "	Indija	V.1	muško	82 god.	702 god.
12093 "	Peru	IV.3	muško	90 god.	821 god.
11182 "	Indija	V.1	muško	71 god.	682 god.
10429 "	Indija	1	muško	73 god.	684 god.
9672 "	Posejdonija	IV.5	muško	86 god.	811 god.
8775 "	Indija	V.1	muško	83 god.	840 god.
7852 "	Indija	1	muško	78 god.	788 god.
6986 "	Egipat	1	žensko	77 god.	945 god.
5964 "	Indija	1	žensko	17 god.	312 god.
5635 "	Indija	1	žensko	47 god.	618 god.
4970 "	Indija	1	žensko	69 god.	866 god.
4035 "	Egipat	1	žensko	75 god.	901 god.
3059 "	Indija	1	muško	81 god.	798 god.
2180 "	Indija	1	muško	56 god.	596 god.
1528 "	Perzija	3	muško	87 god.	811 god.
630 "	Indija	1	muško	71 god.	1183 god.
624 n.ere	Indija	1	muško	70 god.	1202 god.

Primjer D. Zadnjih 11 života.

Datum rođ.	Mjesto rođ.	Rasa	Spol	Starost	Nebo
12087 pr.n.ere	Peru	IV. 3	žensko	85 god.	2367 god.
9637 "	Kina	4	žensko	12 god.	22 god.
9603 "	Sjev. Amerika	5	žensko	39 god.	995 god.
8569 "	Etrurija	6	žensko	59 god.	1053 god.
7457 "	Japan	7	žensko	65 god.	1513 god.
5879 "	Egipat	V.1	muško	75 god.	1772 god.
4032 "	Indija	1	muško	45 god.	1829 god.
2158 "	Arabija	2	muško	68 god.	1517 god.
573 "	Perzija	3	muško	12 god.	41 god.
520 "	Atena	4	muško	71 god.	1952 god.
1503 n.ere	Njemačka	5	muško	19 god.	332 god.
1854 "	-	5	muško	-	-

Iz svih tih pojedinosti koje proizlaze iz: mjesta rođenja, vremena rođenja, spola i rase svih tih ponovotjelovljenja, te pauze između dva života, možemo da zaključimo slijedeće:

1. Napredne Duše se dijele u dvije podvrste: jedne kod kojih dolazi do ponovnog rođenja u prosijeku od 1200 god. (primjer A, B i D.), te onih drugih, kod kojih ta pauza između dva života iznosi samo 700 god. (primjer C.). Oni su svi proveli tu pauzu između dva života u jednoj nižoj nebeskoj sferi. Dužina vremena kojeg su oni morali da provedu u toj sferi je ovisna o jačini samih napora i ciljeva koje su one bile poduzele za vrijeme svog zemaljskog života. Jedan sasvim primitivan čovjek producira u jednom zemaljskom životu, jednu količinu DUŠEVNE ENERGIJE, koja mu kasnije po smrti omogućuje prebivanje u nebeskim sferama za od prilike, od 5. do 50 god., dok onim ograničenima od dva do tri stoljeća. Ako je taj zemaljski život bio veoma kratak, kao što se to događa tamo gdje umru mala djeca, onda taj život u nebu traje mnogo kraće, jer je i sama količina te duševne energije mnogo manja.

Za većinu naprednijih Duša potrebna je pauza od oko 600 do 1200 god., ovisno o cjelokupnom skupu sila koje se moraju pretvoriti u SPOSODNOSTI. Mi nalazimo među tim naprednima i jednu sasvim malu grupu, kao kod primjera C., koja je isto tako za ovog svog ovozemaljskog života producirala velike količine te DUŠEVNE ENERGIJE na svim svojim različitim poljima djelovanja, kao i ona druga grupa koja zbog toga i ostaje u nebu po 1200 god., ali oni onda u nebu kasnije mnogo brže preobraze te svoje snage u tzv. sposobnosti.

2. Napredne duše tog prvog podtipa se rađaju najmanje po dva puta u jednoj podrasi jedne rase i to najčešće po njezinom brojnom redosljedu. Ako sada malo pobliže promatramo naš primjer A., naći ćemo ga rođenog u godini 18.209 pr.n.ere u petoj podrasi Atlantidske rase. Svi njegovi kasniji životi se odigravaju u slijedećim podrasama i to točno po njihovom brojčanom redosljedu. Nakon svog života u 7. podrasi, vraća se on sada nazad i rađa se u slijedećoj podrasi, ali pritom ne mora da mijenja spol. Pošto sada ponavlja ta rođenja u drugoj podrasi, on preskače 7. podrasu. Ako jedna duša preskače neka od budućih rođenja u nekoj od podrasa, znači, da je ona te sposobnosti koje se mogu naučiti u toj podrasi, već negdje prije naučila pa zbog toga nije potrebno da sada ovdje gubi nepotrebno vrijeme. Znači, sada iz toga možemo zaključiti da je za tu Dušu bilo dovoljno, što je ona naučila u tih sedam podrasa. Isto tako zaključujemo, ako se jedna Duša više nego li dva puta rađa u nekoj od tih podrasa, da nije naučila te sve svoje zadaće koje su joj bile postavljene u ponovorođenjima.

Ovdje se susrećemo i sa slučajem iz primjera C., koji nam na prvi pogled ne dozvoljava donošenje nekog zaključka, ali mi ćemo i za njega isto tako moći da izvučemo neke zaključke, ali tek nakon obrade slijedećih primjera.

3. Što se tiče samoga spola između ta četiri primjera, primjećujemo odmah na prvi pogled velike razlike. Jedno rođenje u tijelu jednoga muškarca ili jedne žene ima tu ulogu, da nam omogući da lakše razvijemo neka od svojstava koja se od nas traže, a koja se u tom određenom spolu lakše razvijaju nego li u nekom drugom. A pošto je ta sposobnost, sposobnost razvijanja nekih određenih svojstava, kod različitih Duša različita i često veoma promjenjiva, te i sam način na koji oni provode svoj život, nemamo neki određeni zakon koji bi to točno ustanovio u kojem spolu mora ili ne mora biti rođena jedna Duša, te i broj potrebnih rođenja u tom spolu. Ali ipak izgleda kao jedno pravilo, da se jedna Duša ne rađa više nego li sedam puta, a ni manje nego li tri puta u jednom spolu, prije nego li onda nastupi promjena. Ali kao i uvijek i tu postoje iznimke kao što je to vidljivo i iz primjera A., gdje se mijenja taj spol, pošto je ta osoba bila rođena tri puta kao muškarac a dva puta kao žena, te se potom opet vraća u muški spol. Isto tako poznajemo i jedan slučaj gdje je jedna Duša živjela devet uzastopnih života u jednom ženskom tijelu.

4. Mi primjećujemo da se i sama dužina našeg zemaljskog života nalazi pod određenim zakonima. Kraj našeg nebeskog života određuje nam naše vrijeme rođenja, dok sam trenutak naše smrti u ovozemaljskom životu ovisi o odlukama koje donose "GOSPODARI KARME", tj. od onih Božjih Anđela u tom Božjem planu, kojima je zadaća da te sve dobre i loše sposobnosti iz prošlosti i sadašnjosti u jednom čovjeku tako odvažu i raspodijele, da se za njega sada u ovom sadašnjem životu stvore najbolje mogućnosti razvitka. Oni mogu isto tako nečiji život i prijevremeno okončati kroz neku nesreću ili bolest, ali samo u tom slučaju ako vide da bi to bilo najbolje rješenje za daljnji razvitak te Duše; dok u suprotnom slučaju oni mogu da nekome taj život i produže za par godina, ako vide da bi to moglo jednoj Duši da posluži za osvajanje nekih određenih svojstava. Znači, dužina života će biti prilagođena tim novim potrebama.

Iako su ti glavni događaji, a i sam kraj života već unaprijed određeni na osnovu same KARME te Duše, od tih Božjih službenika, i ovisno o obavezama koje je ona dužna ispuniti prema drugima i to sve još iz prijašnjih života - može se ipak taj cijeli tok promijeniti, ovisno o postojećim mogućnostima i samoj volji te Duše. Tako je npr. i sam momenat smrti u jednoj nesreći veoma često određen od GOSPODARA KARME koji na taj način određuju toj Duši, da su njezine zadaće u ovozemaljskom životu završene.

Samoubistvo nije nikada predodređeno ili uključeno u jedan životni plan. Za takav je postupak svaki od nas sam kriv, a često se ta krivnja proteže i na druge koji su mu kumovali.

Za one nerazvijene i ograničene Duše taj se zakon ponovnog rođenja odnosi samo utoliko, da ih se češće šalje uvijek iznova u ovaj zemaljski život i to stoga jer one nisu u stanju da te svoje određene lekcije nauče u određenom vremenu. Zbog toga se one i ponovo rađaju već nakon par stotina godina provedenih u nebeskim - duševnim sferama. U stvari, te su Duše naspram onih drugih naprednijih Duša i po par miliona godina u zaostatku. Ali nije toj nerazvijenosti i toj nazadnosti kriva neka zloća u tim Dušama, već je to samo radi toga jer su one po svojoj starosti mnogo mlađe te će i one isto tako doći jednom u svom daljnjem razvitku na tu stepenicu, koju danas zauzimaju napredne Duše.

Nadalje, da ovdje i sasvim ukratko napomenemo, da se taj cijeli proces razvitka odvija sasvim samostalno i neovisno o drugim Dušama koje se u tom životu susreću sa tom određenom Dušom koja je ovdje npr. naš objekt promatranja. Iako su to sve samostalni planovi, ipak se i ovdje primjećuje da se od vremena do vremena po dvije Duše nađu i upoznaju u jednoj od svojih egzistencija. Jer ta sila koja ih dovodi zajedno u stvari je LJUBAV u nama samima. Ona je sastavni dio naše Duše, tj. naše unutrašnje prirode i isto tako će nas radi toga uvijek i povezivati sa drugim Dušama, neovisno o tome kakovu su nam ovozemaljsku sudbinu odredili GOSPODARI KARME.

Iz slijedeće tabele ćemo isto tako moć spoznat i vidjet na koji način i pod kojim su se uslovima neke od tih Duša opet srele u svojim slijedećim ovozemaljskim egzistencijama.

Bez tog Teozofskog objašnjenja našeg ovozemaljskog života bilo bi nam sve to veoma teško shvatit, a i toliko duboko prodrijeti u te njegove tajne. Svima se nama on čini kad nešto što nas samo opterećuje i prisiljava da zauzmemo svoju ulogu u njemu samome. Ali i to kao što smo vidjeli ima svoj cilj. Jer jednom ćemo i mi proživiti te sve naše živote i smrti, jednom će se i naša Duša razviti u toj školi života u jednu Dušu koja neće više biti podređena ovozemaljskim zakonima postajanja i nestajanja.

B. A.	A. C.		
suprug	supruga		
supruga	suprug	šogor	šogor
pradjeda	praunuk	brat	brat
brat *	brat *		
supruga	suprug		
sin	majka		
majka	sin	suprug	supruga
prijatelj	prijatelj	brat	brat
prijatelj	prijatelj	kćer	otac
majka	posvojena djevojčica		
otac	kćer		
supruga	suprug	brat *	sestra *
prijatelj	prijatelj	ljubavnik	ljubavnica
posvojen dječak	otac		
prijatelj	prijatelj	prijatelj	prijatelj

• = blizanci

Primjer E. i F.

Mjesto	= E.	F.
Atlantis	= polubrat	polusestra
Indija	= suprug	supruga
Skandinavija	= suprug	supruga
Peru	= otac	kćerka
-	= majka	sin
Perzija	= supruga	suprug
Sjev. Amerika	= prijatelj	prijatelj
Asirija	= svećenik	posvojena djevojčica
Indija	= suprug	supruga
Egipat	= ljubavnik	ljubavnica
Grčka	= -	žena
Rim	= suprug	supruga
sadašnji život	= muškarac	-

Zakon KARME

Sa sve većim znanjem koje mi prisvajamo za vrijeme našeg života, počinjemo polako shvaćati i razumijevati, da se taj svijet u koje i mi živimo bazira na skupu raznovrsnih zakona. Svaki od tih novo otkrivenih zakona daje nam u stvari mogućnost, da se osjećamo u našoj volji sve slobodniji, iako se na prvi pogled stječe dojam, da nam se u stvari time samo ograničuje naše polje djelovanja. A pošto to djelovanje samo po sebi nije ništa drugo nego u stvari obrađivanje i ostvarivanje naših privatnih misli i osjećaja, nalaze se potreba da se i mi stoga malo podrobnije upoznamo s tim našim unutrašnjim svijetom - izvorom tih svih zakona. KARMIN zakon kojeg mi susrećemo u Teozofskim mislima, upoznaje u stvari ljude sa njihovom unutaršnjom građom i osposobljava ih da postanu gospodari nad svim svojim sudbinama, a ne da im na kraju krajeva još podlegnu, te da im budu robovi.

U današnje vrijeme smo mi već sasvim dobro upoznati, putem naših nauka, da je u stvari cijeli kozmos samo odraz jedne energije. Da je u stvari i sam elektron jedno energetska skladište, a to je u stvari isto tako i svako drugo planetarno tijelo kao i svaka zvijezda. Ta sva energija se uvijek i neprestano samo preobražava; zračenje - pokretanje se neprestano pretvara u toplinu i elektricitet, elektricitet u magnetizam, itd. od jednog oblika egzistencije u jedan drugi. Pa i sam čovjek je jedno skladište energije. Kroz svoju ishranu uzima u sebe različite količine energije, koju kasnije pretvara u samu silu, kojom će pokretati svoje tijelo. Ako čovjek tu svoju energiju upotrebljava za djela puna ljubavi, onda je on i pravilno upotrebljava, te s toga mi tu energiju nazivamo DOBROM. U suprotnom slučaju gdje on tu energiju upotrebljava da bi drugima nanio štetu; nazivamo je LOŠOM. Sve tako dugo dok živi jedan čovjek on u stvari prerađuje tu cjelokupnu kozmičku energiju koja ulazi u njega; po svom vlastitom duhovno-duševnom svojstvu u dobru ili lošu. Karmin zakon nas upoznaje i time, kakove posljedice proizlaze iz toga ako mi tu našu energiju upotrijebimo na loše načine, a kakove, ako je mi upotrijebimo na dobre načine. Znači, mi nećemo promatrati samo one nam dobro vidljive kozmičke zakone i njihove posljedice, nego i one koji nam nisu vidljivi za naše oči. Isto tako kao što sa svakim titrajem naših trepavica izbacujemo jednu silu u naš kozmos, i koja isto tako utječe na cjelokupne njegove snage i njihovu ravnotežu, isto tako mijenjamo i sa svakom našom misli i sa svakim našim osjećajem, naš odnos prema kozmosu, a i on prema nama.

Prije nego li se podrobnije upoznamo sa djelovanje tog zakona KARME, potrebno je da to svjesno shvatimo, da se tu radi o jednoj snazi-sili i njezinom djelovanju. Ta sila je sastavni dio našeg fizičkog svijeta pokreta, astralnog svijeta osjećaja kao i mentalnog svijeta misli. Mi sami upotrebljavamo sve te

tri vrste snaga: prvu za pokretanje našeg fizičkog tijela, drugu za osjećanje u astralnom tijelu i treću za uspješno konkretno i apstraktno mišljenje u našem mentalnom i kauzalnom tijelu. Sa svim tim našim nastojanjima, iluzijama, planovima, mišljenjima, osjećajima i zaposlenjima mi u stvari stalno samo stavljamo tu snagu u pokret i time pomažemo ili pak odmažemo u samome životu. Ali sva ta energija koju mi upotrebljavamo na ta tri područja nije ništa drugo nego li BOŽJA ENERGIJA, koju mi u stvari samo prerađujemo. Pa to je i njegova želja, da mi naučimo tu njegovu energiju što uspješnije upotrebljavati u njegovom PLANU RAZVITKA. Naša nastojanja su DOBRA ako mi taj plan potpomažemo, a LOŠA ako ga sprečavamo.

Pošto jedan čovjek nije jedna samo za sebe egzistirajuća INDIVIDUA, već je u stvari jedan dio ČOVIJEČANSTVA, koje se samo dijeli na te individue; djeluje svaka njegova misao ili osjećaj na njegovu bližu i dalju okolinu i to u toj mjeri u kojoj su oni udaljeni od njega, njega kao odašiljača tih snaga. Sa svakim pokušajem upotrebe tih snaga on će stoga u svom bližem ili daljnjem svijetu prouzročiti i određene posljedice, koje se i po svojoj vrijednosti veoma razlikuju; ovisno na kojem planu tog duševnog života one djeluju.

Viša MENTALNA SFERA:	učenje	= ideali	+
	zabušavanje	= lijenost	-

Niža MENTALNA SFERA:	cijenjenje	= inspiracija	+
	kritika	= brige	-

ASTRALNA SFERA:	simpatija	= veselje	+
	antipatija	= žalost	-

FIZIČKA SFERA:	korisna djela	= prednosti	+
	štetna djela	= bol	-

Djela kroz koja smo drugima pomagali	= Prijatna okolina
Djela po kojima smo drugima štetili	= Loša okolina
Nastojanja i želje	= Sposobnosti
Misli kojima smo posvetili mnogo vremena	= Karakter
Uspjesi	= Oduševljenja
Iskustva	= Mudrost
Bolna iskustva	= Savjest
Rad, želja da se i drugima pomogne	= Duhovnost

Čovjek u životu i smrti

Osnovica svake nauke o razvitku je ta, da čim je jedno biće kompliciranije, tim više mora da budu i kompliciranije sve te funkcije koje je ono sposobno da izvodi. Zbog toga je i sasvim normalno da i sam čovjek, pošto je sposoban izvoditi mnoge funkcije koje mi ne susrećemo kod drugih jednostavnijih bića, mora da bude s toga i mnogo kompliciranije građen. Ali ta njegova cjelokupna, nama do sada poznata anatomska i psihološka građa, iz te do sada poznate medicinsko-naučne literature, samo je jedan malen dio njegove cjelokupne stvarnosti.

Kod samog rođenja jednog čovjeka spajaju se već različiti elementi a to su:

1. EGO, tj. ta stvarna čovjekova DUŠA od koje će u tom čovjekovom tijelu doći do izražaja samo jedan njezin maleni dio. Taj EGO je sama INDIVIDUA.
2. Onaj dio te INDIVIDUE, koji se rađa po zakonu KARME u svoju određenu sredinu i rasu, i koja će biti rođena sa vanjskim obilježjima ženskog ili muškog spola. To je ta vanjska LIČNOST. Taj odnos između jedne INDIVIDUE i jedne LIČNOSTI je u našoj filozofskoj literaturi simbolički prikazan na više načina. Jedan od najstarijih simboličkih prikaza nalazimo u slici jedne ogrlice. Sam lančić te ogrlice nam simbolički predstavlja INDIVIDUALITET, dok su same perle, različite LIČNOSTI u mnogim dosadašnjim životima. Svaka od tih perla (LIČNOSTI) je jedan dodatni i ukrašavajući elemenat na tom lančiću (INDIVIDUALITETU). Iz toga bi mi mogli da zaključimo: Sa čim više vrijednosnih perla je jedan lančić okićen, tim će mu biti i veća vrijednost; ili drugačije izraženo, sa čim više pojedinačnih LIČNOSTI je obogaćena jedna INDIVIDUA, tim će biti iskusnija i mudrija.
3. Kod rođenja se jedna LIČNOST oblači sa: Kauzalnim tijelom, Astralnim i Fizičkim tijelom.
4. Svako od tih triju tijela ima svoju specifičnu svijest kao i svoj samostalan život. Svi oni su ipak potpuno različitiji nego li život i svijest te same ličnosti koja ih upotrebljava. Ta "tjelesna svijest" svakog od tih triju tijela se u Teozofskoj literaturi pojavljuje pod imenom "ELEMENTARAC". Znači, mi onda imamo: Elementarno Mentalno tijelo, Elementarno Astralno i Elementarno Fizičko tijelo.
5. Zemaljsko tijelo koje mi dobivamo po našim roditeljima je dakle mjesto u kojem se sada sakupljaju ta tri Elementarca. Svako fizičko tijelo koje se nasljeđuje od roditelja, nasljeđuje i te nasljedne faktore od svojih roditelja i to iz tog razloga što se ono i samo gradi oduzimajući od njih tu materiju i iz nje onda gradi svoje vlastito tijelo.

6. Astralno i Mentalno tijelo nasljeđuju isto tako neke faktore, ali ne od svojih roditelja već su to faktori koje daje sam EGO. Astralno i Mentalno tijelo koje dobiva jedno novorođeno dijete su ta ista tijela sa kojima je ta Individua završila svoj prethodni život.

Kao što smo vidjeli iz dosadašnjeg izlaganja, jedan čovjek je u svjetlu Teozofije, jedno sasvim složeno i komplicirano živo biće, rezultat mnogih snaga iz triju svjetova.

Da bi sada mogli te snage sasvim podrobno proučiti, podijelit ćemo ih u tri grupe:

1. **INDIVIDUA**, koja uvijek živi od života u život u svom Kauzalnom tijelu i koja u sebi čuva sva iskustva koja su proistekla iz tih dosadašnjih svih LIČNOSTI koje je ona dala u mnogobrojnim fizičkim životima.
2. **LICNOST**, jedna više ili manje uspješna slika jedne INDIVIDUE.
3. **SVJEST TIJELA - FIZIČKO TIJELO**, rezultat Mentalnog, Astralnog i Fizičkog Elementarca.

Započnimo sada naše promatranje sa Fizičkim tijelom. Naše fizičko tijelo posjeduje jednu tjelesnu samosvijest, a koja je sama po sebi toliko ograničena, ali ipak tolika da je dovoljna za njegovo uspješno funkcioniranje. Ovdje bi se već moglo reći da je tjelesna samosvijest fizičkog tijela već tolika, da je već sposobna da privuče na sebe pažnju samog vlasnika. Kad je to tijelo umorno ono zahtijeva od te Individue da se odmori, ako je gladno i žedno, počinje da uznemiruje svog vlasnika sa osjećajima gladi i žeđi. Dakle kod svih tih prohtijeva, nije to INDIVIDUA koja to želi, već je to samo taj Fizički Elementarac koji to hoće. Isto tako je taj Fizički Elementarac toliko iskusan da se i sam zaštiti od raznoraznih bolesti i infekcija, pri čemu on odmah šalje na ta mjesta velike količine bijelih krvnih zrnaca i nastoji da sa njima savlada sve moguće infekcije, kod povreda pak tjera stanične čelije da brže zarastu; noću pri spavanju kada se razotkrijemo, da bi samoga sebe zaštitio od mogućih opasnih posljedica, pokriva nas. Dakle u svakoj onoj situaciji u kojoj vidi da je njegova egzistencija ugrožena, djeluje odmah i nastoji da se sam zaštiti, i ako to sve u jednoj veoma ograničenoj mjeri.

Sva ta ispoljavanja života našeg Elementarca su veoma često sasvim dovoljna, tako da se njegov vlasnik ne treba baš uvijek sam umiješati u te različite situacije. No ponekad kada moramo da ostanemo pri nekom radu ili pri nekoj dužnosti, a naš Elementarac je umoran i htio bi da ode na počinak ili da si priušti

jednu malu pauzu; prisiljeni smo da ga svojom čvrstom voljom prisilimo da nas sluša. Ponekad on i osjeća da mu je neki posao preopasan pa želi da ga čim prije napusti i da ode, ali ga mi ipak možemo prisiliti da tu ostane. Djelovanje tog fizičkog elementarca možemo najlakše promatrati kod male djece. To kad se jedno dijete dere i plaće, nije to njegova Duša koja to radi, nego je to taj Elementarac koji želi da si izbori neka fizička prava.

To požudno Elementarno tijelo Astralnog i Mentalnog tijela je u stvari život same Elementarne esence, a ona je pak samo jedna faza Kozmičkog života. Ta Elementarna esenca je u prethodnim Manvantarama (dan stvaranja), nastanjivala i davala život mineralima u mineralnom carstvu; biljkama u biljnom carstvu; životinjama u životinjskom carstvu, te sada u ovoj Manvantari prožima čovjeka i daje mu život u tom čovječjem carstvu. Elementarna esenca fizičkog, astralnog i mentalnog tijela je ta, koja za nas same vrši mnoge funkcije, kojih nismo ni svjesni. Ta Elementarna esenca djeluje u nama kroz naš živčani sustav, i to na taj dio živčanog sustava koji ne stoji pod kontrolom naše volje.

Elementarna esenca našeg Fizičkog tijela nam usitnjava i razgrađuje hranu u želucu i sprovodi je dalje prema potrebama drugim našim organima. Te sve funkcije je ona već naučila u mineralnom i biljnom carstvu. Ona isto tako pokreće i bdije nad pravilnim radom naših unutrašnjih organa, koji se hrane, održavaju i besprijeekorno funkcioniraju i bez toga da ih mi nadgledavamo.

Elementarna esenca našeg Astralnog - Požudnog tijela budi u nama raznorazne požude i osjećaje. Sve su joj to sjećanja iz prijašnjih egzistencija u životinjskom i u čovječjem svijetu.

Elementarna esenca našeg Kauzalnog tijela pobuđuje u nama jednu višu funkciju koja nas dovodi u mogućnost stvaranja, prerade i ostvarivanja različitih misli i ideja; ona nas vodi ka našoj potpunoj samosvijesti. Ona nam omogućuje da spoznamo sami sebe, kao i sam život.

I. SADAŠNJA ČOVIJEKOVA GRAĐA I METODE NJEGOVA RAZVITKA

1. VIDLJIVI I NEVIDLJIVI SVIJETOVİ

Prvi korak u ezoteriji je studij nevidljivih svjetova. Za velik dio čovječanstva ti svjetovi nisu vidljivi, zbog toga, što kod njih još nisu aktivirana ona viša i profinjenija osjetila. Jer samo sa tim osjetilima možemo da vidimo taj nevidljivi svijet, isto tako kao što mi taj naš vidljivi svijet vidimo našim tjelesnim osjetilima. Velik dio čovječanstva se odnosi naspram tog nadpsihičkog svijeta tako, kao što se i jedan slijeporođeni čovjek odnosi naspram ovog našeg, nama dobro vidljivog svijeta. Iako ga svagdje okružuju boje i svjetlo, ipak nije u stanju da ih vidi. On ih stoga ni ne razumije, one za njega ni ne postoje, jer mu eto manjka samo taj očni vid sa kojim bi ih mogao registrirati. Predmete oko sebe on može da osjeti, i zbog toga oni za njega egzistiraju. Ali svjetlo i boje se nalaze izvan njegovog kruga zapažanja.

Tako je to i sa najvećim dijelom čovječanstva. Ono vidi i osjeća sve te predmete u fizičkom svijetu, ali onaj život koji se nalazi u višim fizičkim sferama, kojega vidi jedan vidovnjak, nisu sposobni da vide, isto kao što ni slijepac nije sposoban da vidi svjetlo i boje oko sebe. Kao što to nije nikakav dokaz da svjetlo i boje uopće i ne egzistiraju, samo zato što ih on nije sposoban vidjeti, isto tako to ne znači da ti nadfizički svjetovi ne postoje, samo zato što ih velik dio čovječanstva ne može registrirati. Uspije li nam, da tom slijepcu povratimo vid, moći će da vidi to svjetlo i te boje oko sebe. Tako je to i sa višim osjetilima u čovjeku, koja su potrebna da bi on mogao da vidi taj nadfizički svijet, ako nam uspije da ih kroz određene metode aktivirano (otvorimo), bit će i on sposoban da vidi taj novi nadfizički svijet, o kojemu dosada još ništa nije znao.

Po svim starim religiozno-filozofskim naukama, naš kozmos je sačinjen iz sedam različitih svjetova, ili svojstava materije i to:

1. Božji svijet
2. Svijet nevinih ili prastarih Duhova
3. Svijet Božjeg Duha
4. Svijet životnog Duha
5. Svijet ideja
6. Svijet osjećaja
7. Fizički svijet

Podjela tog kozmičkog života u tih sedam svjetova nije samo slučajna, nego je stvarno potrebna. Potrebna je iz tog razloga, što taj materijal koji gradi jedan od tih svjetova ne podliježe zakonima koji su na snazi u drugim svjetovima. Npr. u ovom fizičkom svijetu sva materija stoji pod zakonom sile teže. U svijetu osjećaja ne postoji ni vrućina ni hladnoća. Tijelo tamo može da se sasvim lagano uzdigne ili pak da se spusti. A tako je to i sa vremenom koje ovdje kod nas igra veliku ulogu, dok u svijetu osjećaja ono nema nikakvu ulogu.

2. GRAĐA ŽIVIH ORGANIZAMA.

a. Fizička sfera - Kemijski odjeljci

U normalnom životu poznajemo tri osnovna svojstva tvari: čvrsto, tekuće i plinovito. U našoj nauci su oni svrstani u oko 70 anorganskih elemenata kao što su npr.: kisik, vodik, ugljik. Iz tih elemenata se stvaraju i forme. Isto tako mi poznajemo i četiri carstva: Mineralno, Biljno, Životinjsko i Čovječje carstvo. Duh koji je smješten u mineralnom carstvu je još veoma slab, te je zbog toga ograničen samo na kemijsku djelatnost u tim mineralijama. On posjeduje veoma ograničenu unutarnju svijest, koja je ipak dovoljna da ga drži na stvaranju i održavanju tih njegovih specifičnih kristalnih formi. Jer svaka vrsta kristala ima i svoju specifičnu geometrijsku formu, te se još nikada nije dogodilo da jedan kristal zlata počinje iz sebe samoga stvarati (rađati) onu kristalnu formu koja je svojstvena dijamantu, kao što se još nikada nije dogodilo da jedan krokodil rodi slona. A tako je to i sa ostalim kristalima. Svaki rađa iz sebe samoga samo onu formu koja je njemu svojstvena.

Duh koji je smješten u biljnom carstvu je već nešto jači te je sposoban da gradi jedno mnogo kompliciranije tijelo, time, što na osnovu svoje unutarnje svojstvene inteligencije jednim već kompliciranijim kemijskim procesom neposredno upija i razgrađuje te mineraliće koji se nalaze u samoj zemlji, njegovim korijenom, te ih onda svojstvom malo viših duševnih snaga razgrađuje, probavlja, i na taj način hrani svoje biljno tijelo u kojem je on i smješten.

Dakle: biljke, životinje i čovjek su sposobni da u svoja organska tijela uzimaju te minerale, te ih onda prerađuju. U onom momentu kad su oni ušli u ta tijela za njih prestaje djelovanje njihovih specifičnih kemijskih reakcija. Oni su sada od jačeg životnog Duha u tim tijelima određeni kao sastavni dijelovi u stanicama i organima, za normalno funkcioniranje njihovih formi. U onom momentu kad jedna takva forma odumre, oni opet počinju aktivno djelovati, i tako tim kemijskim reakcijama dovode do tjelesnog raspadanja forme.

b. Eterski odjeljci

Eter je u stvari taj posrednik koji nam prosljeđuje sunčevu energiju u biljni, životinjski i čovječji svijet, te tako stvara osnovu za sam život. Mi dijelimo Etersku sferu u:

1. Kemijski eter.

On djeluje kao posrednik kod stvaranja kristalnih formi u samim atomima tog kristalnog tijela. On još u sebi sadrži i druge snage koje nam se pak prikazuju na taj način, što prouzrokuju sakupljanje i izlučivanje nove materije, te time utječu i na rast same forme. Njegovo područje djelovanja je uglavnom ograničeno na Mineralno carstvo.

2. Životni eter.

Riba može da živi u vodi, ali većina životinja i sam čovjek to ne mogu. Oni bi se tamo ugušili. Njima je za život potreban zrak, koji bi pak ugušio ribu. Jer svaka vrsta ima svoj određen specifičan element u kojem mora da živi. Zadaća životnog etera je: da stvara i održava specifične životne elemente u samoj prirodi.

3. Svjetlosni eter.

On je posrednik tih snaga koje prouzrokuju u životinji i čovjeku: toplinu, pokretljivost i krvnu cirkulaciju, a u biljnom carstvu kolanje sokova. On je nosioc sunčeve energije. On je samo djelomično na djelu u biljnom carstvu, a mnogo više u životinjskom i čovječjem.

4. Odravno-reflektirajući eter.

To je jedna supstanca koja sačinjava najvišu regiju ovog fizičkog svijeta. Sve misli i ideje koje su ikada potekle iz ljudskih mozgova neizbrisivo su sadržane u njemu. Ali ne samo ljudske misli i ideje, već sve ono što se jednom dogodilo na ovoj planeti, od samog njezinog postanka pa sve do danas. To je takozvana "Akaša Kronika". On i sa pravom nosi to ime, jer nam u stvari sve to ponovo reflektira.

c. Astralna sfera

Materija koja gradi Astralnu sferu je po svom Atomarnom sastavu mnogo finija nego li je to materija koja gradi naš materijalni svijet. Naš svijet grade atomi, dok Astralni svijet grade biotroni. Iz te materije je sačinjeno i čovječje Astralno tijelo. Ta materija je u stvari svijet naše duše, naših zapažanja, osjećaja, želja, duševnog svijetla i duševne snage. Isto tako kao što su naše kosti, naše meso i naša krv građeni iz kemijske materije, tako se naše osjećajne želje sastoje iz materije Astralnog svijeta. Isto kao što naše fizičko tijelo podliježe različitim fizičkim zakonima, pa i zakonu sile teže, tako i to naše Osjećajno (Astralno) tijelo podliježe dvjema velikim silama Astralnog svijeta: Snazi privlačenja i snazi odbijanja (simpatija i antipatija). Kao što se fizička sfera sastoji iz sedam drugih njoj podređenih sfera, tako se i ta astralna sfera sastoji iz njezinih sedam karakterističnih odjeljaka.

Antipatija je najjača snaga u tri niža odjeljka, dok u tri gornja vlada snaga simpatije. Ona je na djelu i u donjim odjeljcima gdje se često suprotstavlja snazi antipatije. Srednja regija je regija "osjećaja". Ovdje odlučuje INTERES za ili protiv RAVNODUŠNOSTI po nekoj ideji ili stvari. Taj interes će sada u nama probuditi jedan osjećaj i mi ćemo onda tu ideju ili stvar strpati u tri gornje ili doljnje sfere, a možda i sasvim izbaciti iz našeg života.

Te dvije sile možemo naći, kako kod čovjeka, tako i kod životinje. I čovjek, a i životinja posjeduju to Astralno - osjećajno tijelo, te se zbog toga i nalaze pod utjecajem dviju snaga. Jedan tigar će npr. sasvim laka srca proći u đungli pokraj komada kruha, ali ako naiđe na komad mesa, tu će on odmah stati, jer je taj komad mesa privukao njegov INTERES. Jer je to po prirodi njegova hrana. Taj INTERES će probuditi snage SIMPATIJE, a on će onda gledati da dođe u posjed tog komada mesa.

Ali tom komadu mesa približuje se i jedna druga životinja. Ta nova slika je sada probudila u tigru novi INTERES. On osjeća da bi mu ta životinja mogla oduzeti komad mesa. Taj INTERES u njemu budi sile ANTIPATIJE, i tu je on već spreman da se bori za taj komad mesa. Dakle, ovdje je cilj sam po sebi: uništenje protivnika.

To se isto dešava i kod ljudi kad dozvole da u njima prevladaju niže Astralne (osjećajne) snage. Ali mi ipak vidimo da ima neke razlike između životinje i čovjeka.

Astralno tijelo kod životinja se sastoji samo iz tog materijala koji sačinjava samo četiri najniže sfere Astralnog svijeta, dok se čovjekovo Astralno tijelo sastoji od materijala koji gradi svih sedam sfera, pa je stoga čovjek sposoban da u svojim osjećajima probudi i druge snage.

Kada bi u kozmosu egzistirali samo ti dosadašnji nabrojani svjetovi, tj. sfere, i samo te snage, onda bi u kozmosu bilo samo Mineralnog, Biljnog i Životinjskog carstva, a nikada jednog Čovječjeg. A da to nije tako, to svi mi znamo jako dobro. Jer čovjek ima pamet koja ga tjera da se ponekad i suprotstavi nižim silama u sebi samome.

d. Mentalna sfera

I mentalna sfera ima svojih sedam odjeljaka. Donja tri služe isključivo za konkretne, a gornja tri za apstraktne misli. Posredstvom te materije koju u tim mentalnim sferama nalazi čovjekov EGO (Duh), stvara svoje misli, te ih kasnije projicira u ovaj naš fizički svijet. Podređivanjem tih snaga on se uzdigao do samog aktivnog stvaraoca.

3. SMRT, I ŽIVOT U ASTRALNIM SFERAMA

U ovom našem svijetu gdje ništa nije sigurno, ipak egzistira nešto što je potpuno sigurno - a to je smrt. Prije ili kasnije doći će momenat kada ćemo u ovom svijetu morati umrijeti; ali to će ujedno značiti i rođenje u jednom za nas novom svijetu. Prema tome to prelaženje iz života u smrt možemo shvatiti i kao prenašanje našeg djelovanja na drugo područje. Kad jedan čovjek dođe u ovaj svijet, mi kažemo: on se rodio; a kad ga napusti; on je umro.

Za onoga koga će pogoditi ta sudbina, to je isto, kao kad bi otišao iz jednog grada u drugi. On će živjeti i dalje, kao što je živio do sada. Baš ništa se neće promijeniti u pogledu njegovog života, iako su mu se uslovi promijenili.

Isto je tako i sa spavanjem. I taj je prijelaz iz jednog u drugi svijet popraćen sa manje ili više dublje nesvijesti. Naša svijest može da bude više ili manje povezana sa ovim svijetom kojeg smo upravo napustili, a da naš Ego to i ne osjeti. Pa i jedno novorođenče još okružuje to nebo. Naime, sva djeca su poslije rođenja kraće ili duže vrijeme vidovita. A to se događa odmah poslije smrti i kod onih tzv. "UMRLIH". Svi oni koji su umrli u mladosti biti će mnogo jače privučeni svojom pažnjom k ovome svijetu, jer ih još uvijek vežu čvrste veze prema obitelji i poznicima, nego li oni koji su umrli u podmaklim godinama, kada te veze više nemaju toliku moć. Zbog toga se lakše umire u starosti nego u mladosti.

Duboka nesvijest našeg Duha, kako kod rođenja, tako i kod smrti, ima uzrok u tome, da smo mi nemoćni, da tako brzo prebacimo tu točku koncentracije iz jednog stanja u drugo. To se može usporediti i s time: kad dolazimo iz mračne prostorije na svjetlo dana, i obrnuto. U tom momentu smo za kratko vrijeme zaslijepljeni, te će proći podosta vremena, dok ćemo opet sve moći dobro vidjeti. Isto se to događa novorođenima i onim umrlima. Oboje će se morati prvo prilagoditi novim uslovima.

Smrt nastupa za čovjeka u tom momentu, kad njegovo fizičko tijelo za njega postaje neupotrebljivo. Neupotrebljivo zbog toga što su se iz njega kroz sasvim tanku etersku cjevčicu izvukli svi viši principi, pa i sam EGO, te ga ostavili potpuno prazna. To znači, kroz tu srebrnu nit su se izvukli: njegovo Etersko tijelo, njegovo Astralno tijelo, njegovo Kauzalno tijelo i sam njegov Duh - EGO.

Ti svi elementi će od sada stvarati njegovo novo Duhovno tijelo. Od sada će se u trajanju od oko dva i po dana, pred čovjekovim duševnim očima odvijati jedan "film". Naime, on će još jednom vidjeti sve slike svog cijelog ovozemaljskog života, i to počev, ne od svog prvog, već obrnutim redom, od svog zadnjeg dana.

Ovdje se naime radi o jednom procesu, kod kojeg se sve te slike iz naše Aure graviraju u naš sam Duh - u njegov osnovni atom. Tim procesom će se naš Duh - EGO opet obogatiti novim iskustvima jedne LIČNOSTI iz ovozemaljskog života. Time će onda biti i sposoban, da stupi u slijedeći život malo više obogaćen iskustvima, prema tome u jednoj profinjenijoj formi.

Kao što znamo već od prije, sva ta tijela su u čovjekovom fizičkom tijelu imala određene uloge. Budući da ona sada u njemu više nisu prisutna, naše tijelo ostaje da leži sasvim nepokretno, bez sposobnosti da se samostalno održava (tu zadaću je imalo Etersko tijelo), da osjeća (Astralno tijelo), da misli (Kauzalno tijelo), a njega je na kraju napustio i sam Duh, koji je bio smješten u lijevom donjem predjelu našeg srca. Taj Duh je u stvari jedna mala "ISKRA" koja potječe iz same "BOŽJE VATRE", te se stoga i kaže: "Mi smo u Bogu i bog je u nama".

Po istupanju iz Fizičkog tijela svi principi i nadalje ostaju na okupu, ali su još za oko dva i po dana izvana povezani sa njime, i to posredstvom srebrne niti. Potom se ona lomi i time prestaje svaka mogućnost, da bi se jedan tako umrli čovjek povratio u život. Time se i sama točka koncentracije prebacuje na nov nebeski svijet, i to u Astralnu sferu koju ćemo mi nazvati:

Čistilište

Čovjek koji se tako "probudio" u za njega novom Astralnom svijetu, je isti onaj čovjek, kakav je bio i prije smrti. Svatko tko ga je od prije poznao, prepoznati će ga opet. Smrt ne posjeduje nikakvu moć mijenjanja, te ne može da promijeni ni sam čovjekov karakter. Jedan nemoguć čovjek će ostati i nadalje nemoguć, pijanac i nadalje pijanac, škrtica i nadalje škrtica. Ali ipak je tu nešto što je za sve isto. Oni više ne posjeduju fizičko tijelo, pa stoga ne mogu više ni zadovoljavati svoje bolesne požude.

Pijanica ne će više moći da pije, jer više nema želudac kojega bi mogao napuniti rakijom. Pošto se nalazi u svom Astralnom tijelu, pokušat će da ode na mjesta gdje se toče i takova alkoholna pića. On sada ima sposobnost da svojim novim Duhovnim tijelom prodrije u čvrstu ovozemaljsku materiju, tj. on može da prođe i kroz jednu bačvu rakije i da se "napije", ali njemu manjka želudac kojeg bi njome ispunio, i svi ti želučani sokovi koji su u njemu, jer baš u tome i leži zec, da za njega sama rakija kao tekućina nije toliko važna, već oni gasovi koji nastaju preradom u želucu, a o kojim pak toliko ovisi to njegovo Etersko i Astralno tijelo. No pošto je vidio da mu ni to nije pomoglo, pokušat će da se približi jednom drugom pijanici i da si napravi mjesta u njegovom fizičkom tijelu, sa svojim Duhovnim tijelom. Jer to Duhovno tijelo, pošto je sastavljeno iz jedne mnogo finije i lakše materije, ima sposobnost da ispuni svaku formu. I tako je taj još živeći pijanac postao "opsjednut zlim Duhom".

Taj "zao Duh" se praktički uhvatio u njegovoj AURI (to je u stvari jedno električno i magnetsko polje jajastog oblika, a prostire se oko svakog živog bića), i nije više sposoban da se iz nje izvuče svojom vlastitom snagom. On će sada kraće ili duže vrijeme ostati kod tog pijanca, i morati će da dijeli njegovu sudbinu. Ali nije to laka sudbina ni za jednoga od njih. Jer jasno je da svaki od njih posjeduje svoje specifične želje i naklonosti, te zbog toga što se obojica ne mogu u isto vrijeme koristiti jednim Fizičkim tijelom, doći će kod njih do borbe. Zbog toga mi i primjećujemo da se kod takvih "ludih" ljudi na njihovoj površini pojavljuju različiti karakteri i temperamenta, ovisno o Duhu koji ih nastanjuje.

Do sada je poznat samo jedan jedini slučaj u povijesti medicine, da je jednome liječniku uspjelo izliječiti takvog "luđaka". Bio je to Dr. Karl Wickland. On je svoje pacijente liječio sa električnim šokovima, te umrle duše istjerivao iz svojih pacijenata, iz njihovih AURA u Auru, tj. fizičko tijelo svoje žene, koja je pri tome služila kao MEDIJ kod tih njegovih okultističkih sjedeljki. Pritom im je objasnio njihov položaj i uputio ih da napuste i to tijelo njegove žene, te da se upute u više sfere Astralnog svijeta. Stvarna zadaća Čistilišta jeste: da čovjeka konfrontira sa svim njegovim naopakim požudama i željama, te da one jedno vrijeme muče njegov Duh, i to tako dugo, dok ih se on sasvim ne oslobodi, tj. dok ta teška materija ne otpadne od njega. Tek u tom momentu će on biti toliko "lak", da bi bio sposoban da uđe u jednu novu sferu, u:

Prvo nebo

Kao što je duša u Čistilištu bila samo mučena, time što su joj se pokazala njezina loša djela, tako će je se ovdje u ovoj sferi nagraditi lijepim osjećajima. Sve je to njoj sada opet pokazano, za sve to ona sada treba da snosi odgovornost. Nju se sada obogatilo mnoštvom osjećaja. Svi ti osjećaji su se duboko ugravirali u njezinom Astralnom tijelu, te time praktički obogatili sam njezin Duh. Ostatak će joj sjećanje proživljenih muka u slijedećem životu, te ako bi se ona ponovo našla u takvim situacijama, da bi mogla počinuti iste greške i nepravde, taj njezin podsvjesni osjećaj će je od toga odvratiti.

Odvije u ovom prvom nebu se ona isto tako upoznaje sa svojim mislima i djelima iz prijašnjeg života, ali sada samo sa onim pozitivnim. Ona vidi sve to, što je jednom činila, te je onda po tome prožimaju i osjećaji: toplote, dobrote, blaženstva i sreće.

To je ujedno i jedna sfera puna harmonije i najveće sreće. U njoj se neće moći naći nikoga tko je žalostan ili nezadovoljan. Jer u nju ne može ući nitko, tko nije prethodno u čistilištu odbacio od sebe "najgrublju materiju". Dakle, kao što vidimo svaka od tih sfera kroz koje čovjekov Duh mora polagano proći ima i jednu određenu zadaću. Zadaća tog prvog neba je u tome da čovjekov duh obogati sa osjećajima dobrote i ljubavi.

U novoj egzistenciji na ovoj zemlji svi ti dobri osjećaji će ga podsticati da se jače angažira na tim idejama (zbog toga jer je u prvom nebu bio za njih i nagrađen osjećajem blaženstva i sreće). Osim toga u toj sferi se i svim tim dušama daje mogućnost slobodnog rada i djelovanja. Svaka od njih će se i nadalje moći baviti sa onim poslom, koji joj je najviše odgovarao za vrijeme života na zemlji. Ovdje će se oni sada moći usavršiti u svojim umjetnostima, te će onda i te stečene kvalitete uzeti opet sa sobom u slijedeći ovozemaljski život. Nakon kraćeg ili dužeg zadržavanja u toj sferi, doći će vrijeme kada će morati da napuste Astralno tijelo, kao što su jednom morali da napuste i Fizičko tijelo, i da prijeđu u Kauzalno, a tim u jednu novu sferu: Drugo nebo.

Drugo nebo

U drugom nebu nalazimo čovjekov Duh koji se pretežno bavi promjenama samog zemaljskog tla, njegove flore i faune, i to sve u toj duhovnoj supstanci. On ovdje praktički priređuje nove i bolje životne uslove, u kojima će onda kasnije biti ponovo rođen. On radi na svemu tome uz pomoć i po uputstvima viših Božjih Anđela, koji su pak zaduženi za razvitak i prosperitet cijelog čovječanstva na ovoj zemlji.

U toj sferi on isto tako uči da izgradi novo tijelo, koje će na ovoj zemlji morati da obuče.

Treće nebo

Pošto je sada naš Ego sakupio toliko znanja u svim dosadašnjim sferama, ulazi u novu egzistenciju. Ulazi u taj najviši svijet koji je za njega do sada još otvoren. U tom svijetu se on jača za novo ponovorođenje na ovoj zemlji. Nakon kraćeg boravka u toj sferi, pokazat će mu se nekoliko različitih serija slika njegovog budućeg života. U tim slikama su sada sadržani najbolji i najodgovarajući planovi (s obzirom na samu kvalitetu njegovog specifičnog Duha), tog za njega novo predviđenog života. On se sada potpuno svjesno savjetuje sa višim Božjim Anđelima, i izabire jednu od tih mogućnosti, i to uvijek po svojoj vlastitoj volji.

4. PRIPREMA ZA PONOVOROĐENJE.

Prije nego li se naš EGO ponovo "uroni" u materiju, nalazimo ga u tračem nebu, i to potpuno "golog". On ne posjeduje ni jedno od tih triju tijela. U njemu su sadržana samo četiri osnovna atoma kojima će on sada graditi jedno novo tijelo. Prvo će se naš Ego probuditi iz sna one sile koje su se smjestile u tom prvom atomu INTELEKTA. A to je skup sila koje je naš Ego prisvojio iz prijašnjih egzistencija. Te sile počinju da privlače odgovarajuće snage iz sfere Konkretnih misli. To se događa isto tako, kao što i magnet privlači jednu određenu količinu šplitera. Određena količina tih snaga iz Kauzalne sfere, će kasnije u stvari graditi to njegovo Kauzalno tijelo, i biti će ujedno i polje u kojem će onda i on da djeluje.

Po istome principu i na sličan način on će isto tako doći i u posjed svojeg Astralnog, kao i Eterskog tijela.

5. ROĐENJE FIZIČKOG TIJELA.

Kod jednog ovozemaljskog rođenja, malo novorođenče već u svome zametku posjeduje tri viša Astralna tijela. Dakle, oni su kod njega samo kao jedan zametak, koji će se onda u određeno vrijeme morati razvijati pod pokroviteljstvom Makrokozmičkog života. U početku svojih prvih godina života dijete se nalazi pod stalnim utjecajem Makrokozmosa. On za njega preuzima cjelokupnu brigu oko pravilnog funkcioniranja svih organa. On ih nadgledava i usmjerava. Tjelesni organi djeteta još nisu toliko razvijeni da bi mogli samostalno izvoditi sve te funkcije. Ali kako i njegova moć sa vremenom raste, tako mu i Makrokozmos sve više prepušta svoju ulogu.

Prvo od tijela koja će morati da preuzmu prvu funkciju kod novorođenčeta je: Etersko tijelo. Njegovo najodlučujuće polje djelovanja pod Makrokozmičkim pokroviteljstvom je između prve i sedme godine.

Drugo tijelo, tzv. Astralno ili Osjećajno tijelo se rađa oko početka sedme godine, a Mentalno tijelo će se tak roditi oko četrnaeste godine. Tek u svojoj dvadeset i četvrtoj godini života čovjek dolazi do svoje potpune zrelosti, pa se sa tim godinama i završava njegov razvitak pod pokroviteljstvom Makrokozmosa. Od tog momenta svaki je pojedinac preuzeo punu odgovornost za sve svoje misli i za sva svoja djela na sebe. Jer sada smo stali na svoje vlastite noge, i dužnost nam je da naučimo pravilno upotrebljavati naše duševne snage.

II. KOZMOLOGIJA I ANTROPOLOGIJA

1. RAZVOJNI PLAN.

a. Početak stvaranja

U skladu sa onim hermetičkim zakonom: "Kako gore, tako i dolje" i obrnuto, stvaraju se Sunčevi sistemi, umiru i ponovo se rađaju u tom vječnom krvotoku života, isto tako kao i sam čovjek.

To neprekidno rađanje i umiranje mi nalazimo u svakom djeliću naše prirode. Sve se u prirodi nalazi zahvaćeno tim vječitim izmjenama; izmjenjuju se plima i oseka, dan i noć, ljeto i zima, život i smrt.

Religiozna filozofija nas uči da se za vrijeme svakog velikog Dana stvaranja, to jedno veliko biće kojeg mi nazivamo Bog, ograničuje na jedno određeno veliko područje negdje u kozmosu, i da onda tamo stvara jedan sunčev sistem, sa tim ciljem, da pruži mnoštvu Duhova mogućnost daljnjeg samostalnog razvijanja njihove samosvijesti.

U njegovoj samoj prirodi se nalazi veliko mnoštvo Duša, od jedne toliko velike Duhovne snage i moći, da je to nama nemoguće si predstaviti. To su u stvari plodovi njegovih prijašnjih manifestacija, onih Duša, koje su već mnogo prije nas nastupile u tu samoobrazovnu školu života. Sve su one jednom započele svoj silazni put iz njegove "kuće", i počele se polagano i stepenično spuštati na dolje, u materiju.

U svakoj periodi stvaranja rade sve duše na tome da bi razvile u sebi još veću samosvijest od one sa kojom su i došle na taj razvojni plan. U tom razvojnem planu se također susreću i takove Duše koje su u svom životu mnogo više napredovale nego li druge njima bliske Duše. Zadaća takvih Duša je da pomognu tim sporijim Dušama pri njihovom napredovanju. One se moraju potruditi i oko onih novodošlih Duša, Duša koje su tek sada, mnogo kasnije došle u tu već započetu "Božju manifestaciju", jer je upravo sada došlo za njih to odgovarajuće vrijeme da nastave opet to svoje školovanje kojeg su jednom prije na tom stupnju bile prekinule iz razloga, što im je isteklo od Boga određeno vrijeme za taj "Dan stvaranja" u kojem su se one prije toga bile nalazile.

Dakle, po tom Božjem dobro zamišljenom razvojnem planu, šalju se te mnoge Duše na jedan veoma dug put školovanja, iz najviših nebeskih sfera, u materiju, a potom nazad u najviše nebeske sfere.

Taj put kojeg jedna Duša mora da prijeđe na dolje, k toj materiji, te to razdoblje koje joj je bilo potrebno da bi stekla toliku snagu, da bi se sada mogao i taj njezin Duh manifestirati u jednom čovjeku, naziva se: **INVOLUCIA**.

Slijedeći razvojni period u kojem će to individualno čovjekovo biće razviti tu svoju samosvijest do samih granica Božjeg sveznanja, naziva se: **EVOLUCIJA**.

U svakom biću, koje se nalazi u procesu razvijanja, smjestila se i jedna snaga koja taj razvitak i radi jednim razvitkom time što mu omogućuje da se malo više razvije, nego li je to bilo planski predviđeno u njegovom začetku. Ta stvaralačka snaga, koja će podsticati svako biće k individualnim djelima, i koja mu daje taj originalitet, te koja mu isto tako otvara i neke nove mogućnosti koje onda on sam treba pravovremeno da iskoristi, zove se "GENIJ", a manifestira se sada ovdje kao: **EPIGENEZA**.

b. Svjetovi

Kad jedan čovjek gradi kuću za sebe on prvo u svojim mislima napravi plan te kuće i njenih prostorija, koje će mu biti potrebne u njoj. Isto tako je to i kod Boga. Kad on odluči da počinje stvarati, pronađe prvo jedno odgovarajuće područje u prostoru, kojeg će onda ispuniti svojom Aurom. Sa njom će onda biti prožet i svaki atom te pra-supstance, tog određenog prostora, sa njegovim životom. Tada će se u tim atomima početi buditi spavajuće snage.

Ta kozmička supstanca je u stvari samo odsjaj negativnog pola Univerzalnog Duha, dok je onaj veliki stvaralac, (kojeg mi nazivamo Bog i od kojeg smo mi, kao Duhovna bića, samo njegovi dijelovi), odraz pozitivne energije tog velikog Univerzalnog Bića. Sve ono što vidimo u ovom fizičkom svijetu je nastalo od rada razvijenijih i naprednijih, na onima koji su tu posustali. To sve što mi vidimo: mora, brda, rijeke, minerali, biljke, životinje, a i sam čovjek, sve je to KRISTALIZIRAN PROSTOR, isijan iz negativne Duhovne supstance, a koja je tu i egzistirala sasvim sama, još na onom samome pra-početku.

Pri stvaranju počinje Bog privlačiti na sebe negativnu prasupstancu iz svoje najbliže okoline. Iz tog razloga postaje ta supstanca unutar postojećeg Kozmosa bivati čvršćom, nego ona koja se nalazi između sunčevih sistema u kozmičkom prostoru.

Kad je Bog tako pripremio materiju za svoju kuću, počinje sada u nju unositi red. Svaki komadić te materije će sada biti prožet njegovom sviješću, ali će ipak svaki od tih dijelova sadržavati jedan drugačiji stupanj svijesti. Ta kozmička supstanca se sada stavlja u stanje titranja, ali različite jačine, te je i zbog toga u svojim različitim odjeljcima i regionima, i različito građena.

Ovdje smo sada vidjeli, kako nastaju različiti svjetovi, da bi poslužili samo jednom cilju: razvitku; kao što i u našoj kući nastaju različite prostorije, koje će opet poslužiti svojim ciljevima. Već od prije znamo da ima sedam svjetova. Svi oni titraju u svom taktu i svojoj specifičnoj titrajućoj frekvenciji.

Nisu ti svjetovi udaljeni jedan od drugoga, kao što su to udaljene naše planete u našem sunčevom sistemu jedna od druge, kroz prostor i daljinu, nego su to samo stanja materije različite gustoće i frekvencije, kao što su na pr. i u našem svijetu čvrsta tijela, tekućine i plinovi.

Svih tih sedam svjetova nije bilo stvoreno odmah na početku "Dana Stvaranja", nego ih je Bog stvorio povremeno, onako kako su to zahtijevali uslovi Evolucije. Prvo su bili stvoreni oni najfiniji svjetovi, a potom oni grublje građe, dok konačno Evolucija koja je započela u tim najvišim svjetovima, nije dospjela do same materije. Iz ove materije će ona opet nastaviti prema gore, te će onda biti i najdonji svjetovi prvi, koji će se izgubiti iz kozmičkog života, jer će i sama Evolucija prijeći u te finije. Kada jednom takovom svijetu, koji više nije potreban u toj Evoluciji dođe kraj, Bog ga jednostavno razvodnjava time, što mu jednostavno ne dodjeljuje iz sebe samoga, onu potrebnu količinu snage, koja mu je potrebna za rast i egzistenciju.

c. Sedam perioda

Plan Evolucije prolazi kroz pet svjetova u sedam manifestacionih perioda, za vrijeme kojih taj nevini Duh, tj. razvijajući život prvo postaje čovjek, a potom Bog.

Na početku jedne takove manifestacione periode, izdvajaju se u Bogu (ne izvan njega), nevini Duhovi (kao što se iz jedne vatre u njoj samoj izdvajaju iskre te čine u stvari taj plamen - vatru), iste kvalitete kao i on sam, te od kojih svaka može da postane takova kao i on sam. Evolucija je u stvari proces osposobljavanja, kojim će oni to i postići. U nevinim Duhovima se nalaze sve osobine kao i kod samog Božjeg Oca, pa i sama klica neovisne volje, koja ih osposobljava da stvaraju nove faze, koje još nisu sadržane u toj klici (Epigenesis). Prije nego li će ti nevini Duhovi početi da se rađaju u sve čvršćoj i čvršćoj materiji, morati će prvo da napuste svoju prvobitnu domovinu, sferu koja se nalazi u najgornjim odjeljcima Božje kuće, u kojoj oni posjeduju jednu veliku svijest, ali ne i samosvijest, jer te Duševne snage i sama inteligencija su u stvari plodovi Evolucije.

U onom momentu kada jedan takav nevini Duh uđe u materiju, on postaje po njoj sasvim zaslijepljen i nalazi se u jednom besvjesnome stanju. On u tom momentu ne posjeduje nikakav osjećaj na sprema van, kao što nema ni onaj čovjek nikakvog osjećaja, koji se i sam nalazi u najdubljoj komi. To stanje bezsvijesti prevladava za vrijeme cijele prve periode.

U drugoj periodi se ta svijest podiže do jednog bezsnovnog sna. U trećoj periodi on dostiže stupanj, koji slični onome, kojega posjedujemo kad spavamo i sanjamo, a sredinom četvrte periode (u kojoj se mi upravo sada nalazimo)

potpuno jasnu svijest. U slijedećoj polovici ove periode i u slijedećih triju, morat će čovjek da se razvije do jednog bića, koje će moći obuhvatiti sa svojom sviješću svih šest svjetova, koji se nalaze iznad ovog fizičkog.

Po spuštanju kroz šest svjetova u ovu materiju, učila su ta viša Božja bića, čovjeka, da koncentrira svu svoju energiju na unutra, te da gradi odgovarajuća Astralna, pa i na kraju i samo Fizičko tijelo. Sada kad je taj cilj postignut i kad on već nastanjuje ta tijela, uče ga pravilno upotrebljavati svoje duševne snage, time što su mu "otvorili oči", tj. usmjerili njegov pogled na van, na ovaj Fizički svijet.

Onog momenta kad će on završiti osvajanja u ovom Fizičkom svijetu sa svojom sviješću, otvorit će mu se opet oči, tako da bi mogao sa svojom sviješću osvojiti i slijedeću stepenicu, tj. Astralni svijet, itd. U našoj budućoj terminologiji mi ćemo upotrebljavati slijedeća imena za te svjetove:

1. Saturnova perioda
2. Sunčeva perioda
3. Mjesečeva perioda
4. Zemljina perioda
5. Jupiterova perioda
6. Venerina perioda
7. Vulkanova perioda

Te periode su u stvari ponovorođenja naše kugle zemaljske. To su u stvari imena za njezine prošle, sadašnje i buduće egzistencije.

Imena tih svih perioda nemaju ništa zajedničkoga sa stvarnim imenima i astronomskim stanjem planeta u našem Sunčevom sistemu.

Prve tri periode (Saturnovu, Sunčevu i Mjesečevu) smo već u našem dosadašnjem razvitku prošli, i mi se sada nalazimo u četvrtoj ili zemljinoj periodi. Po završetku ove periode, naša će planeta morati još da prođe ona stanja koja se podrazumijevaju pod Jupiterovu, Venerinu i Vulkanovu periodu. Po završetku tog velikog sedmodnevnog dana manifestacije, svi plodovi Evolucije će nestati sa njom, tj. otići će na daljnje asimiliranje u veliku "Noć", te se po završetku asimilacije ponovo roditi obogaćeni u jednoj novoj egzistenciji u jednom drugom manifestacionom "Danu".

Prve tri i pol periode koje smo do sada prošli bile su upotrjebljene za stvaranje tih triju tijela i svijesti koju mi upravo sada posjedujemo, dok će slijedeće tri i pol periode biti upotrjebljene za još bolju i usavršeniju građu naših dosadašnjih tijela i naše svijesti, do jedne savršenosti koja već graniči sa samim sveznanjem.

2. RAZVOJNI PUT

a. Kružni tokovi i kozmičke noći

Saturnova perioda je prva od sedam perioda - prvi korak u Evoluciji svijesti i forme u kojoj počinje put razvitka nevinih Duhova. Iz priloženog dijagrama možemo vidjeti da razvijajući impuls kruži sedam puta oko sedam planetarnih tijela A, B, C, D, E, F i G, i to uvijek u smjeru strelice. Prvo počinje jedan dio tog razvitka na tijelu A., koje se nalazi u svijetu životne sfere Božjeg Duha a čija sfera je najfinijeg sastava, od svih daljih slijedećih razvojnih svjetovno-planetarnih sfera.

Potom se razvijajući život postepeno prebacuje na tijelo B., koje se nalazi u nešto gušćem svijetu Životnog-Duha. Ovdje se razvija jedan drugi stadij Evolucije. Nakon toga, ali u određeno vrijeme, će se taj razvijajući život prebaciti na tijelo C., koje leži u području apstraktnih misli a koje je još gušće materijalne građe nego li svi dosadašnji. Pošto je taj razvijajući ŽIVOT i ovdje mnogo toga naučio i usvojio seli se na tijelo D., koje se sastoji od supstance konkretnih misli. To je ujedno i najgušći stupanj materije u kojoj se može naći taj razvijajući život u Saturnovoj periodu. Sa tog mjesta počinje se opet taj razvijajući život vraćati u svoju domovinu, odakle je izašao, tj. on prelazi opet u sferu apstraktnih misli na tijelo E., u kojoj se i prije nalazilo tijelo C., ali ti uvjeti su sada ipak mnogo drugačiji nego što su bili prije. Pošto se taj ŽIVOT ovdje nalazi u Involuciji, postaju i svjetovi u kojima se on rađa uvijek gušći i gušći, a pošto je taj sam razvitak sličan putu jedne spirale, jasno je, da onda neće ni uslovi na određenoj visini te spirale biti isti, iako se tu sada sijeku iste točke. On će se stoga uvijek naći na jednom višem i naprednijem planu.

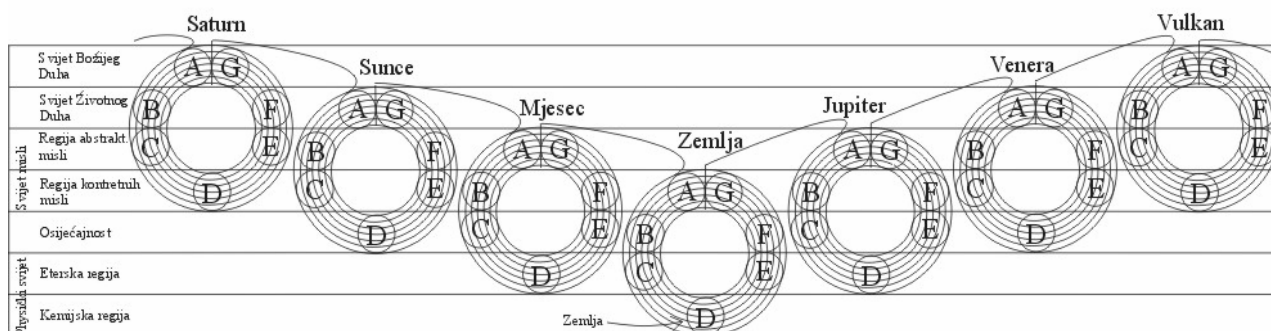
Po završetku rada na tijelu E. prebacuje se sada ŽIVOT u svijet Životnog-Duha, na tijelo F., koje je sada istog tog sastava kao što je to bilo svojevremeno tijelo B. Nakon toga ono prelazi na tijelo G. Kada je on tamo završio sa svojim radom, prošao je u stvari jednom oko svih tih sedam tijela, jednom na dolje i jednom na gore, i to sve kroz četiri različite sfere.

Po završenom putu, od sedam puta, oko tih sedam tijela i po okončanju sedam cjelokupnih krugova, završava se "1. DAN STVARANJA", i po njemu dolazi jedna kozmička "NOĆ" odmaranja i asimiliranja, na koju će se onda nadovezati slijedeća, tj. Sunčeva perioda.

ŽIVOT će se sada u Sunčevoj periodu, a i u slijedećim tek dolazećim periodama (Mjesečevoj, Zemljinoj, Jupiterovoj itd.) odvijati po istoj šemi, kao što smo to pokazali na primjeru Saturnove periode. Na kraju svih sedam velikih kružnih perioda dolazi i za samoga Boga jedno veliko razdoblje mirovanja, tj. NOĆI. Sada i sam Bog asimilira u sebe samoga te sve plodove dosadašnjih radova. Po završetku te faze Evolucije slijedit će još i druge, mnogo veće, bolje, uzvišenije i svijetlije. No mi ćemo se u ovom našem daljnjem izlaganju baviti samo sa tih sedam već opisanih perioda.

777 Inkarnacija ili put mladih DUŠA

7 krugova oko 7 planetarnih tijela kroz 7 svjetskih perioda

3. RAD EVOLUCIJE

Pošto smo se upoznali sa dosadašnjim načinom evolucije, osposobili smo se da nadalje pratimo sam tok razvijanja u pojedinim periodama.

a. Saturnova perioda

Razvojni plan se za vrijeme Saturnove periode provodio na jednoj planeti, čiji je sastav bio mnogo finiji nego li je današnji sastav naše planete Zemlje. U to vrijeme je najčvršće planetarno tijelo tog kruga ležalo u sferi konkretnih misli, kao što i danas u njoj leže naše najfinije planete sadašnje faze Evolucije. Ta planetarna tijela nisu posjedovala još nikakvu čvrstoću koju bi mi mogli registrirati sa našim sadašnjim osjetilima. "TOPLINA", to je pojam koji bi bio približno sličan ideji tadašnje Saturnove periode. Kada bi se kojim slučajem današnji čovjek našao u ondašnjem prostoru, koji je gradio tu planetu, ne bi vidio baš ništa. Oko njega bi vladao najdublji mrak. Jedino što bi on osjetio bio bi osjećaj topline.

Ti Nevini Duhovi koji su trebali da se na toj planeti razvijaju, bili su praktički u nju samu ugrađeni, tj. ona je bila iz njih i sačinjena, kao što je i sam mineral ugrađen u našoj Zemlji, tj. ona je iz njega izgrađena. Zbog toga i kažemo da su ljudi te Saturnove periode prolazili kroz jednu fazu mineralnog života.

Izvan tog toplog planetarnog tijela, tj. u njegovoj atmosferi, zadržavali su se Veliki stvaralački klanovi koji su trebali da tim Dušama u razvoju pomognu pri izobrazbi svijesti i građi same tjelesne forme. U toj periodi susrećemo na djelu mnoge klanove, ali ćemo se morati pri daljnjem opisivanju ograničiti samo na one koje su tu bile najvažnije.

Mi ćemo u našoj terminologiji taj najvažniji klan, koji je radio sasvim dobrovoljno na čovjeku, koji se tek razvijao, nazvati: "Gospodari vatre", iz tog razloga, jer su posjedovali jedno tijelo užasno velikog sjaja i duhovne snage. Ovdje su bili na djelu po dužnosti i drugi klanovi, koji su trebali da rade na, u, i sa ljudima.

Gospodari vatre su djelovali na to Saturnovo planetarno tijelo iz vana i to tako, da su ga pokušali probuditi iz dubokog sna, neprekidno ga obasjavajući. To im je nakon mnogo truda i uspjelo, te od tuda i potječe klica koja je osnova za kasniju građu čovjekovog fizičkog tijela. ono se onda samo u slijedećim periodama još više i više oplemenjivalo. Oni su isto tako u čovjeku probudili i njegov Božji Duh. Dakle, po djelatnosti Gospodara vatre dolazi čovjek u Saturnovoj periodi do svog najvišeg i najnižeg principa: do Božjeg Duha u sebi, i Fizičkog tijela.

Po završetku svih perioda slijedi stanje raspadanja, mirovanja i asimilacije postignutih rezultata, iz kojih će kod slijedeće manifestacije biti rođen jedan savršeniji čovjek. To je isto tako kao kad posijemo sjeme. Ono mora u zemlji da miruje i da istrune - da se raspadne kako bi onda iz tog kaotičnog stanja mogla da se formira jedna nova biljka.

b. Ponavljanje

Prije nego li može da započne jedna nova perioda, mora se to sve u njoj ponoviti, što se već jednom prije - u prijašnjim periodama dogodilo.

Uzmimo ovdje kao primjer četvrti, tj. Zemljin krug. Prije nego li se on ispolji u svojim specifičnim osobinama, moraju se na tom planu prvo ponoviti oni odnosi i ona djela, koja su se dogodila za vrijeme Saturnove, a potom Sunčeve i Mjesečeve periode. Tek tada nastupa naša planeta sa svojim djelima na tu kozmičku pozornicu života. Tek sada, nakon te Involucije počinje Epigenesis.

c. Sunčeva perioda

Uslovi koji se susreću kod Sunčeve periode su u biti sasvim drugačiji nego kao što su bili oni koji su vladali za vrijeme Saturnove periode. To sadašnje planetarno tijelo je već plinovitog - užarenog sastava. Ono sada sadrži sve one forme života koje su se razvile za vrijeme Saturnove periode. Na njemu su i dalje zaposleni mnogi viši klanovi, koji ih vode ka budućem putu Evolucije, koju će sada biti prisiljeni da nastave pod novim uvjetima.

Najvažniji posao koji je proveden za vrijeme te Sunčeve periode, bio je proveden pod inspiracijom i kontrolom "Gospodara znanja". Tu je došao čovjek u posjed svog Eterskog tijela, sa njegovim najvažnijim organima, koji su u stvari prototipovi današnjih žlijezda.

Dok se u Saturnovoj periodi čovjekova svijest nalazila još u najdubljoj komi - najdubljem bezosjećajnom snu, mi nalazimo sada ovdje čovjeka sa sviješću koja je slična fazi bezsnovnog sna, koji se praktički nalazi u biljnom svijetu, pa radi toga i kažemo da je čovjek u to vrijeme prolazio kroz biljnu fazu života. Da je bio biljka.

Na kraju Sunčeve periode opet se sve vraća u "Noć". Nakon određenog vremena asimilacije i ponovnog ponavljanja u jednom novom "Danu", stupa na djelo ona faza po kojoj je i ta nova perioda dobila svoje ime.

d. Mjesečeva perioda

Za vrijeme Saturnove periode nalazimo sada to razvijajuće planetarno tijelo u stanju "Topline". Za vrijeme Sunčeve periode ono je već "Užarenog plinovitog" stanja, a sada ovdje u Mjesečevoj periodi ima sve karakteristike "vlažne mokroće". Tu još nije bilo zraka. U sredini se samo nalazila jedna vatrena, užarena jezgra. Oko nje, a kao posljedica dodira sa hladnim kozmičkim prostorom, počela se sakupljati gusta magla - vlaga. Zbog dodira sa tom užarenom površinom planetarne jezgre počela se magla dizati i kretati prema vanjskom hladnom kozmičkom prostoru, te biva od njega onako ohlađena, opet vraćena planetarnoj jezgri.

Zadatak Mjesečeve periode je bio: stvoriti uslove za rođenje čovjekovog Astralnog tijela, probuditi u čovjeku njegov Duh; taj treći aspekt tog trostrukog Duha.

e. Zemljina perioda

Karakteristično za Zemljinu periodu je to: da se ovdje javlja jedan novi element; zemlja. Taj element je po svojoj građi i svojstvima sasvim drugačiji no što su bili ovi nama dosada poznati elementi. Zadaća samog čovjeka u ovoj fazi razvitka je: da radi na jačanju moći Intelektu čije su mu klice već bile polegnute u prijašnjoj Mjesečevoj periodi i da njime podredi cijelu prirodu i stvori najsnošljivije uslove života na ovoj planeti. I ovdje dolazi prije te glavne i odlučujuće razvojne faze naše Zemljine periode, do ponavljanja svih prijašnjih egzistencijskih faza. Rezultat tih svih prijašnjih faza je naš današnji čovjek, kojega opet sada čekaju nova osvajanja, nova poboljšanja i jedno uspješnije usavršavanje.

4. GENEZA I EVOLUCIJA NAŠEG SUNČEVOG SISTEMA

a. Kaos

Na prijašnjim stranicama nismo ništa rekli o postanku našeg sunčevog sistema sa planetima, iz tog razloga, što se on tek pojavljuje na svjetskoj pozornici zbivanja upravo sada u četvrtoj, tj. Zemljinoj periodu.

Nije se taj cijeli, do sada opisani razvitak, odvijao baš tako jednostavno, kao što smo mi to do sada pokazali. U svim tim periodama je bilo mnoštvo takovih Duša, koje se nisu mogle tako lagano pripasati na sve te nove uvjete, koji su od njih bili zahtijevani na putu Evolucije. Po završetku svih različitih perioda, one se nisu mogle ponekad kvalificirati i ući u više buduće stadije sa sposobnostima koja su bila svojstvena onim naprednijima, već su se morale u tim novim fazama zadovoljiti i jednom podređenijom ulogom. Ovdje dolazi do jedne situacije, da te Duše u stvari ometaju razvoj najnaprednijih, te ih se stoga treba odvojiti iz razvojnog plana.

Naše čovječanstvo je započelo svoj razvitak na tom kozmičkom tijelu, koje mi nazivamo: Sunce. Da bi se za te duše, koje su posustale u razvojnem planu, stvorila njima odgovarajuća polja djelovanja, počinju se u našem Sunčevom sistemu rađati nova planetarna tijela, koja treba da ih preuzmu.

Iz gornjeg objašnjenja se dakle lako može zaključiti da i drugi sunčevi sistemi u našoj galaksiji, moraju imati isto tako te planete, jer je i na njima prisutna Evolucija ŽIVOTA.

Nisu dakle ta planetarna tijela dijelovi Sunca, kao što to tvrdi naša nauka, nego su se ona iskristalizirala iz samog "Prostora", tj. Kaosa.

b. Rođenje planeta

Da bi se jedno biće, takvo kakvo i jeste, moglo izraziti u jednom svijetu, taj svijet mora biti iste materijalne građe kao i to biće. Tako je i za čovjeka bila napravljena ova zemlja, da bi se on sa svojim tijelom na njoj mogao kretati, da bi na njoj mogao da zaposli svoj mozak i svoje mišiće. Dakle, i Božji Anđeli nastanjuju isto tako, takve svjetove, koji su i njima prilagođeni.

Ali i te planete, kao i čovjek, proživljavaju jednu razvojnu fazu. U onome momentu, u kojem se jedan takav viši Božji Anđeo, koji nastanjuje tu planetu, dovoljno razvio na putu Evolucije, planet postaje Sunce, a time i samom jezgrom

jednog sunčevog sistema. Kada se jedno takovo biće (i ona druga koja žive sa njime paralelno, samo s tom razlikom što ona žive na površini te planete) još više razvije, tj. sakupi još više snage i svijetlosti, prelazi to Sunce, tj. taj sunčev sistem u jednu Galaksiju, te time kao jedan Zodijakov krug postaje domovinom na tisuće sunčevih sistema i njihovih pratećih planeta. Na taj način dobivaju i ti visoko razvijeni Duhovi, kao i svi oni koji su sa njime stvorili jednu Zajednicu, mogućnost da se i izraze u svom stvaralačkom djelovanju unutar tog Zodijaka. Svi će oni na svoj način utjecati na svaki razvijajući život u tim donjim sferama, i pokušat ga osposobit za više sfere.

Ni naše sunce nije moglo postati prije suncem nego što je iz sebe izdvojilo sva ona bića koja nisu bila sposobna da podnose tu veliku titrajnu frekvenciju i taj predivan sjaj kojeg si je ono osvojilo tokom Evolucije. Sva ta bića, koja su sada smještena po drugim planetima, bila bi izginula da su kojim slučajem i dalje ostala na ton Suncu.

Prvi planet koji je bio izbačen iz magle, još u ono vrijeme kad je počela djelidba u Zemljinoj periodu, bio je Uran. Tada još nije bilo drugog svijetla, nego samo onog kojeg je davao zodijak. ŽIVOT kojeg je on na sebi sadržavao bio je još jako primitivan i razvijao se vrlo, vrlo sporo.

Kao slijedeći bio je izbačen Saturn. On je područje takovog ŽIVOTA koji najbolje odgovara onom stanju, koje je prevladavalo za Saturnove periode. On je bio izbačen iz magle još prije njezinog užarivanja.

Po užarenju te magle iz nje je bio odvojen Jupiter. Na njemu je život već malo napredniji i odgovara onom stadiju, kojeg smo bili naveli u Jupiterovoj periodu.

Mars je jedan Misterijum i zbog toga se tu ne smije ništa reći.

Potom su bili od Sunčeve mase još izbačeni Zemlja sa svojim Mjesecom, Venera i Merkur.

Ako neki od planeta posjeduje mjesece, to nam pokazuje, da su se iz tih planeta morale odvojiti mnoge Duše koje nisu mogle da slijede tok Evolucije tog planeta.

Neptun i njegovi sateliti ne pripadaju u stvari našem Sunčevom sistemu.

Druge planete, bolje rečeno njihove Duše, utječu i na sam čovjekov razvitak na ovoj zemlji, dok se utjecaji Neptuna osjećaju samo kod jedne posebne klase ljudi: kod Astrologa.

5. EVOLUCIJA NA ZEMLJI

a. Polarska epoha

U ono vrijeme kada je materija koja sada gradi našu zemlju bila dio Sunca, bila je u užarenom stanju. Ali pošto vatra ne može da naškodi Duhu, počelo je na njoj odmah i razvijanje samog čovjeka. Čovjek se dakle počeo prvobitno razvijati na Suncu, i to na njegovim polarnim zonama.

Prvo su se pojavili oni najrazvijeniji ljudi budućeg čovječanstva. Ta supstanca iz koje je izgrađena naša zelja, bila je još u tekućem stanju, atmosfera oko nje je bila u plinovitom stanju ali to sve ipak nije ometalo početak čovjekove Evolucije. U to vrijeme je on pod tim uvjetima prolazio kroz mineralnu fazu života.

U to vrijeme je čovjek počeo već graditi iz te prorijeđene supstance svoje prvo mineralno tijelo, uz pomoć *Gospodara forme*. Prvo takovo čovjekovo Fizičko tijelo nije bilo baš nimalo slično ovom današnjem tijelu, koje se tek razvilo u toku dalje Evolucije. Prvo čovjekovo čvrsto tijelo bilo je velikog trbušastog oblika, sa jednim otvorom na gornjem dijelu, iz kojeg je onda visio jedan organ, koji mu je služio za orijentaciju i kontrolu kretanja. U kasnijim periodama se to tijelo sve više i više zguščivalo u jednu cjelinu. Taj organ se i dan danas nalazi u našem tijelu, ali potpuno zakržljao. To je tzv. epifiza. U ta prijašnja vremena se to biće moglo i razmnožavati. To se događalo na taj način, da se ono jednostavno dijelilo u dvije polovice. Taj proces je bio u mnogočemu sličan tim fazama, koje se odvijaju kod djelidbe stanica. Oni nisu dalje rasli. Zadržavali su samo polovicu te prijašnje veličine.

b. Hiperborejska epoha

Na različitim dijelovima tog užarenog vatrenog mora, počeli su se stvarati mali korčasti otoci.

Opet su se pojavili "*Gospodari forme*", ali sada i sa Anđelima (oni su bili čovječanstvo u Mjesečevoj periodu), i pomogli su čovjeku u građi svog Životnog tijela.

Čovjekova egzistencija je sada ovdje u ovoj Hiperborejskoj epohi slična onoj, koja nam je poznata još od prije, iz Sunčeve periode, a gdje je on egzistirao kao biljka.

U toku te epohe su se počeli Sunčevi polovi sve više i više kristalizirati, iz tog razloga, što je na tim mjestima kretnja sporija, nego što je na ekvatoru. Na njima se počela stvarati fina kora. U toj masi je na kraju pobijedila ona sila Antigravitacije (centrifugalna), koja je bila uzrokom da se ta masa i odvojila od Sunca. Iz te mase se stvorila naša današnja Zemlja. Ali sa tom masom su morali na nju da budu preseljeni i svi oni ljudi, koji su je već tamo nastanjivali, zbog toga što su bili prečvrste materijalne građe, te su trebali i jedno drugo mjesto za svoju egzistenciju. Taj slučaj se sada ponavlja i sa našom Zemljom na samome početku Lumerske epohe. Od nje se također odvaja kristalizirana materija (u to vrijeme je još bila u tekućem stanju), te iz nje postaje naš Mjesec.

c. Mjesec - osmo planetarno tijelo

Sedam planetarnih tijela od A do G su polja Evolucije. A Mjesec, to je polje razaranja.

Sunčeva snaga je ta koja pospješuje sam razvitak života i sazrijevanja. Ali da se to ne bi prebrzo događalo, potrebno je da se to spriječi sa jednim djelovanjem u suprotnom pravcu i to sa jednom drugom snagom, snagom koja ima tu sposobnost, da te sve procese kristalizira. Tu snagu posjeduje Mjesec.

Pogledajmo sada na jednom primjeru kako se to odražava na našoj planeti. Narodi koji su smješteni na ekvatoru naše planete dobivaju više sunčeve energije nego li mi, te su stoga i mnogo ranije tjelesno zreliji nego mi, koji se nalazimo podalje od ekvatora. Osim toga oni žive nešto duže nego li mi, jer je ta kristalizirajuća snaga Mjeseca mnogo manja nego kod nas, zbog stalne prisutnosti sunčevih zraka. U podmaklim godinama naše tijelo je već toliko čvrsto i iskristalizirano, da nije više ni sposobno da se održi na životu. Zbog toga nastupa i smrt.

d. Lumerijska epoha

Najvažnije crte te epohe su: čovjek dolazi u posjed jednog Astralnog tijela i jednog odvojenog - samostalnog Duha, te time postaje i jedna Individua.

Prije te periode nije moglo nikako doći do rođenja jedne Individue, jer čovjek još nije stvorio sva tri tijela, po kojima bi onda mogao samostalno nastupiti na pozornicu ove Evolucije.

Od tog momenta počinje i čovjekova povijest na ovoj planeti, jer se već u toj Lumerijskoj periodu pojavljuju prve rase koje ovdje nećemo dalje slijediti, jer smo o njima već nešto ukratko rekli na početku ove skripte.

e. Atlantidska epoha

U toj epohi su vulkanske erupcije razorile najveći dio Lumerskog kontinenta, te se sada za daljnji razvitak ŽIVOTA na zemlji pojavljuje jedno novo kopno; Atlantidski kontinent koji se smjestio na onome mjestu gdje se danas nalazi Atlantski ocean.

Najznačajniji elementi te epohe su: Čovjek je kroz jednu vrstu naobrazbe svjesno preuzeo u svoje ruke unapređivanje i usavršavanje svojih triju tijela (pojava prvih nauka i školstva), po prvi puta se pojavljuju različite rase, nastaju novi narodi, počinju zavade i ratovi i tu počinje povijest našeg čovječanstva.

✱

Put te cijele Involucije je neizbrisivo zacrtan u svakom živom biću. Prije nego li jedno živo biće stupi na ovu svjetsku pozornicu života, mora i samo proći te sve dosadašnje nabrojane periode i epohe. Ono mora prvo da se razvije, da bi onda moglo da bude ono što JESTE. Zbog toga svako živo biće doživljava tu cijelu Involuciju u svom embrionalnom stadiju. Sve što je ono proživjelo kroz milione godina, bit će sada ovdje od njega proživljeno, ovisno prema vrsti kojoj pripada, u najkraće moguće vrijeme.